

MIHÁLYI ANTAL

EGBERT EGÉR RENDET RAK

REGUN PRESS KIADÓ

Egbert egér rendet rak
© Mihályi Antal 2006

Felelős kiadó: Baki József a Regun Press Kiadó igazgatója
2225 Üllő, Malom u 4.

Tartalomjegyzék:

1. Minden jó, ha...?
2. Közgyűlés, mérsékelt sikerrel
3. Bonyodalmak az énekpróbán
4. A báránfüredi kultúrpalota
5. Beszélgetés a műsorpolitikáról
6. Este a kaszinóban
7. Találkozás a vakonddal
8. A kórus bemutatkozik
9. Leleplezik a rendbontókat
10. Az első adásnap
11. A gigasztár-verseny
12. Egbert meghívót kap
13. Kitör a botrány
14. Egbert egér rendet teremt
15. Pici és Csucu
16. ...ha jó a vége!

**Mottó: „Néha, nem is olyan ritkán
az egér segít a macskán”**

1. Minden jó, ha...?

Az olvasó csak az utolsó fejezetnél jön rá, miért ez a fejezet címe, de megismerkedhet a pocokvári Macskazenekarral és a Kutyaházi Ugatókórusral és persze Egberttel. Megtudjuk ki Egbert és mi volt a két kórus mostani találkozásának előzménye. És persze azt is megtudjuk, hogyan sikerült a találkozó.

A két énekkar tagjai egymással szemben álldogáltak és ellenségesen méregették egymást. Egbertnek nem csekély erőfeszítésbe került, amíg sikerült nyélbe ütnie a találkozót. Ő maga a két kórus között középen állt, a két karnagy, a fekete kandúr és a bulldog társaságában. A feszült csendet Egbert törte meg.

- Kedves kórustagok, vagy még inkább, kedves művésztársaim!

Tudom, hogy a két énekkar tagjai között nemcsak az ősi ellentétek, hanem a közelmúlt eseményei is szítják az egymás iránti bizalmatlanságot. Miután abban a kellemes - legalább is jelenleg kellemes - helyzetben vagyok, hogy nem vagyok sem kutya, sem macska, senki sem vádolhat elfogultsággal. Elsősorban biztosítani szeretném kedves kutyabarátainkat, hogy a kutyadalmak a nyilvános főpróbán olyan rosszul sikerült előadásával a Macskazene-kar nem megsérteni akart benneteket. Ennek alátámasztására az énekkar karnagya elnézést kér az Ugatókórustól.

- Így van? - fordult a fekete kandúrhoz Egbert.

- Igen így, - bólintott a karnagy kényszeredetten. - Sajnálatos balfogás volt, elnézést kérek.

- Ugyanakkor - folytatta Egbert, - meg kell mondanom, helytelen volt egy rosszul sikerült előadás miatt a kórust olyan hevesen megtámadni. Igazam van? - fordult a bulldoghoz.

- Igazad van! - morgott a kutya bosszúsan.

- Nos tehát - folytatta Egbert, - ezek után rátérhetünk a közös munkára. Mindkét énekkar az a célja, hogy az előadó-körút jól sikerüljön. Javaslom, a két karnagy üljön össze és egyezzen meg műsorban. A két kórus pedig tegyen meg mindent, hogy saját előadása minél jobban sikerüljön. Ami engem illet - tette hozzá, - szívesen részt veszek mind a két énekkar munkájában.

*

De hát ki is volt ez az Egbert, aki, mint hallottuk, nem volt sem macska, sem kutya? És hogy került össze a kutyák és a macskák énekkara? Nos, nem akarom tovább csigázni a kedves olvasók kíváncsiságát, hát megmondom:

Egbert - egér! Méghozzá a legjobb barátja Csucusu, egy macska és Egbert olyan egér, aki tagja a pocokvári Macskazene-karnak.

A kedves olvasók egy része - természetesen azok, akik nem olvasták Egbert és Csucusu, valamint a Macskazenekar történetéről szóló könyveket¹ - bizonyára csodálkozik azon, miféle barátság lehet egy egér és egy macska között. Ezeknek az olvasóknak a kedvéért kénytelen vagyok - persze nagyon röviden - elmesélni az előzményeket.

*

Egbertet nagynénjéhez, Ludmilla nénihez küldték Pocokvárra. Szaporán lépegetett az úton, amikor egy hang megszólította:

- Hová, háová, kisegérke?

A háta mögött egy kövér macska állt és jóindulatú mosollyal szemlélte megdöbbenését.

- Meg akarsz enni? - kérdezte Egbert, rövid beszélgetés után.

A macska azonban bánatosan rázta a fejét.

- Szívesen megennélek, de nem tehetem.

- Miért nem? - kíváncsiskodott Egbert, de sietve hozzátette: - Nem mintha kifogásolnám.

- Fogyókúrázom - válaszolta szomorúan a macska.

Összebarátkoztak és mindketten tagjai lettek a híres Pocokvári Macskazene-karnak, amely segítségükkel megnyerte a kórusversenyt. A zsűri kiemelte a különleges hangszerelést, azt a tényt, hogy szakítva a hagyományokkal, vendégművésszel - egy tehetséges egérrel - egészítették ki a kórust. Csucusu megkapta a legjobb szólóénekes díját.

Csucusu apróhirdetés útján megismerkedett egy cicalánnyal, akinek csak a kifejezetten kövér kandúrok tetszenek. A pirosszalagos cica azonban sarkon fordult és távozott. Csucusu ugyanis közben, Egbert segítségével, a sok kaland során lefogyott.²

Egbert és Csucusu nyomozóirodát nyitottak. A BEEA nevű kisbárány ellopott csengettyűje után nyomozva különböző büntényeket lepleztek le, közben tevékenyen részt vettek mindketten a Macskazene-kar munkájában. Leplezték a szélhámos menedzsert és segítségükkel a kórus elindulhat az előadó körútra. Időközben, sok viszontagság után Csucusu és a pirosszalagos cica is egymásra talált. Egbert megszervezett egy előadó körutat a Macskazene-kar részére, aminek azonban az volt a feltétele, hogy egy másik kórossal együtt kell fellépniük.³

*

---

¹ Mihályi Antal: Egbert egér útrakél és Mihályi Antal: Egbert egér intézkedik (Regun Press Kiadó)

² Mihályi Antal: Egbert egér útrakél (Regun Press Kiadó, 2005)

³ Mihályi Antal: Egbert egér intézkedik (Regun Press Kiadó, 2005)

Hát akkor folytassuk talán az előbbi jelenetet. Nem beszéltem még a jelenet helyszínéről, amely nem volt más, mint az eddig a Pocokvári Macskazene-kar hangversenyterméül szolgáló pincehelyiség. Miért mondom, hogy eddig? Mert ahhoz, hogy a Macskazene-kar elutazhasson előadó körútjára, egy másik kórusal közösen kell fellépnie. Mit gondoltok, melyik ez a másik kórus? Nem is sejtitek! Vagy mégis? Hát persze, az előbbiekből nyilvánvaló! A Kutyaházi Uगतó kórus! Hát ezért volt csak eddig a Macskazene-karé ez a pincehelyiség. Most már ugyanis a két kórus közös előadóterme lett.

- Javaslom továbbá, hogy miután együtt kell működnünk, egyesüljön a két énekkar - folytatta Egbert.

- És mi legyen az új kórus neve? - kiabált bele egy rozsdabarna kandúr, aki színének megfelelően a Rozsdás nevet viselte és énekkari tagsága mellett a Macskazene-kar szervezési feladatait is ellátta. - Talán Kutyzene-kar? - tette hozzá gúnyosan.

- Miért, azt szeretné talán, legyen inkább Macskaházi Uगतó kórus? - kiabált be még hangosabban egy, az Uगतó kórus szervezési feladatait ellátó, meghatározhatatlan fajtájú, izgága kis kutya, aki a Máriusz nevet viselte és akit a kutyák magasabbrendűségében való hitében sértett Rozsdás gúnyolódása.

- Csend legyen, kór-társak! - folytatta mondandóját az egér, akinek végre sikerült a többieket túlkiabálni. - Azt javaslom, legyen az új énekkar neve „Kutya-macska Barátság Kórus”! És javaslom, holnapra hívjunk össze közgyűlést a további teendők megbeszélése céljából.

A javaslatot egyhangúlag elfogadták és a kedélyek megnyugodtak, bár mind a két oldalról el-elhangzott egy-két gúnyos megjegyzés. A két kórus egyesítése ugyanis egyik táborban sem okozott osztatlan örömet. Eltekintve az immár hagyományos és cseppet sem felhőtlen kutya-macska barátságtól, valamint a két kórus közötti korábbi nézeteltérésektől (lásd „Egbert egér intézkedik”), előre vetette árnyékát a gond, ki legyen a közös kórus karnagya?

Erre a posztra mindkét kórus eddigi vezetője igényt tartott. A Macskazene-kart irányító fekete kandúr karnagy a kórusfesztiválon elért első helyezésre hivatkozhatott. (A kandúr egyébként nagyon büszke volt előkelő származására. Azt állította ugyanis, hogy egyenesági leszármazottja annak a macskának, akiről elnevezték a neves kölnivizet, a „Chat Noir”-t, ami franciául fekete macska és akinek képe a nevezett parfüm minden dobozán látható. A Macskazene-kar irányítását is ebben a szellemben végezte, nagy súlyt helyezve a franciás, könnyed szonok előadására.)

A Kutyaházi Uगतó kórus karnagyának sem volt a vezetésre irányuló igénye kevésbé indokolt. Az ugyancsak fekete színű bulldog külföldön elért sikereire hivatkozott. Tartós külföldi tartózkodása alatt ugyanis számos angliai falkavadászon vett részt, ahol az ő ugatása adta meg az alaphangot a nyulak üldözése során a kutyafalkának. (Emellett személyes elismerés is érte: Nagy-Britannia miniszterelnöke egyszer barátságosan megsimogatta a fejét.) A Kutya-

házi Uगतó kórus irányításában is az erőteljesebb, harsányabb megoldásokat helyezte előtérbe, különös tekintettel a pattogóbb ritmusú, katonás eb-indulókra.

A közös kórus vezetésének, valamint programjának eldöntése céljából a fennálló ellentétek elsimítására tehát közös megegyezéssel közgyűlést hívtak össze másnapra.

2. Közgyűlés, mérsékelt sikerrel

Az összehívott közgyűlés viharosan kezdődik, de békésen fejeződik be. Elhatározzák, hogy mielőtt újra összehívnák, az előadás helyszínére látogatnak. A háttérben azonban már szervezkedik az ellenzék.

A közös kórus vezetésének, valamint programjának eldöntése céljából a fennálló ellentétek elsimítására, mint tudjuk, közös megegyezéssel közgyűlést hívtak össze. Erre a közgyűlésre elsőként érkezett a két barát, Egbert és Csucus. Mint mindig, ők voltak az elsők, sohasem késtek el, mert tudták, valamit nemcsak jól, de időben is kell végezni. Emellett Egbert úgy érezte, mint aki a két kórust összehozta, neki illik elsőként fogadni az érkezőket. Csucus, szokáshoz híven, elkísérte. A piros-szalagos cica, Pirci, Csucus szívbélije, nem jött velük. A fodrásznál volt, farkát ondoláltatni az ünnepi alkalomra.

- Lehet, hogy rajtunk kívül senki nem jön el? - kérdezte Csucus, akin erőt vett a pesszimista hangulat.

- Ne aggódj, mindenki el fog jönni, - nyugtatta meg barátját Egbert. - Már csak azért is, hogy le ne maradjon egy esetleges veszekedésről.

- Sajnos, ennek nagy az esélye - folytatta a pesszimizmust a macska. - Ki hallott olyat, hogy kutyák és macskák együtt énekeljenek?

- Én már hallottam - válaszolta Egbert. - Különben is, ha egy egér, mint én, tagja lehet egy macska zenekarnak...

Nem fejezte be, mert nyílt az ajtó és egy sárgás szőrű, hegyes-orrú, kistermetű kutya lépett be. Máriusz volt, a kutyák kórusának szervezője, aki az előző találkozás alkalmával már hallatta a hangját.

- Jó napot! - köszönt Egbertnek. - Itt lesz az a bizonyos közgyűlés? - kérdezte és választ sem várva leült az egér melletti székre. Csucsura ügyet sem vetett.

- Igen, itt lesz - válaszolta Egbert helyett készségesen Csucus.

- Nem magát kérdeztem - utasította vissza a segítséget a kutya és hátat fordított az elképedt macskának.

Csucus annyira meglepődött, hogy megsértődni is elfelejtett. Helyette Egbert vette fel a kesztyűt.

- Azt hiszem, ha komolyan gondoljuk a közös előadó körutat, félre kell tenni az ellentéteket. Különösen akkor, ha azok nem személyes okból erednek, hanem valamilyen indokolatlan előítéletből.

- A kutyák macskák iránti ellenszenvét talán nem tartja indokoltnak? - kapta fel a fejét a hegyes-orrú.

- Talán magát megtámadta már egy macska? - kérdezte vissza Egbert.

- Ugyan kérem! - nevetett a sárgaszőrű kutya. - Csak próbálná meg! Én viszont már nem egyszer kergettem fel macskákat a fára.

- Akkor nem értem, mi baja van magának a macskákkal? - kérdezte Egbert.

A kutya erre már nem tudott válaszolni, csak dühösen morgott, majd elhallgatott. Közben egyre többen szálingóztak befelé és rövidesen megtelt a terem. Illetve tulajdonképpen nem telt meg igazán: a macskák csak macskák mellé ültek és így tettek a kutyák is. Ha egyik sor balszélén kutyák foglaltak helyet, a jobbszálon elhelyezkedő macskák középen legalább két, de inkább három helyet üresen hagytak. Ha egy sor megtelt macskákkal, a kutyák hagytak üresen egy sort és csak a következő sorban ültek le.

A terem rövidesen hatalmas hangzavar töltötte be. A hangzavar átfogta a teljes skálát; a hatalmas bernáthegyi kutyák mély basszusától a fiatal cicák koloratúr szopránjáig gyakorlatilag minden hangmagasság képviselve volt.

Amikor már úgy látszott, újabb résztvevő nem fog érkezni, ismét nyílt az ajtó és megjelent a két karnagy. Először udvariaskodva megálltak, egymást kölcsönösen előretessékelve, majd mindkettő egyszerre nekilendült és elsőként igyekezett belépni a terembe, ami azért nem sikerült, mert a másik azonnal mellette termett és mivel ketten együtt nem fértek át, így egymáshoz szorulva beékelődtek a két ajtófélfá közé. Végül a fekete bulldog nekirugaszkodott és az ugyancsak fekete kandúrt leszorítva bebukott a terembe. A fekete kandúr karnagy bosszúsán megállt az ajtóban, de azután felderült a képe és utána szólott a kutyának:

- Csak parancsoljon, kolléga úr, előre fáradni, hiszen én vagyok itt otthon!

A fekete kutya is megállt és vissza akart fordulni, hogy övé legyen az utolsó szó, de rájött, hogy már nem kettesben vannak vetélytársával és a közönység, fajtára való tekintet nélkül, elhallgatott és őket nézi, ezért inkább kihúzta magát, méltóságteljes léptekkel fellépett az emelvényre és leült az odakészített két szék egyikére. A kandúr szintén észrevette az őt feszülten figyelő közönséget és igyekezett az ebhez hasonló méltóságteljes módon elfoglalni a másik széket. Ettől a perctől kezdve a két karnagy kimérten, de szinte túlzott udvariassággal viselkedett egymással.

- Javasolhatom, hogy uraságod nyissa meg az értekezletet? - fordult a bulldog a macskához.

- Nem óhajtaná talán inkább ön? - udvariaskodott a kandúr. - Hiszen ön a vendég!

- Éppen ezért úgy érzem, önnek kellene tartania a megnyitót - kapott a szón a fekete kutya, aki megragadta az alkalmat, hogy az előbbiért fizessen. - Hiszen eddig ön volt a házigazda.

A kandúr karnagy az „eddig” szóra felkapta a fejét, de megemberelte (vagy talán inkább megmacskálta) magát, bólított és felállt.

- Tisztelt kórustársaim! - kezdte. - Engedjétek meg, hogy bemutassam és egyúttal szeretettel üdvözljem vendégeinket, a Kutyaházi Ugatókórus karnagyát és a kórus tagjait, akikkel mostantól együtt gyakorolunk, együtt próbálunk, együtt lépünk fel és együtt megyünk előadó körútra. Noha mindannyian tudjátok, megismétlem: előadó körutunknak feltétele a közös fellépés. Körutunk legfontosabb helyein, így például elsősorban Báránfyüreden ragaszkodtak ahhoz, hogy kedves kutyabarátainkkal együtt lépünk fel.

A „kedves kutyabarátaink” kifejezés hangos derűtséget váltott ki a jelenlevőkből. A kandúr zavartan nézett körül, majd gyorsan folytatta:

- Biztos vagyok, hogy nem lesz probléma. Nem vagyok híve az egyéni produkcióknak. Kutyák és macskák összehangolt közös előadására írt sanzónokat, kórusműveket, sőt oratóriumokat fogunk előadni. Ebben a szellemben kívánom vezényelni ezt a vegyes kórust.

Az elhangzottak azonban nem hozták meg a várt elismerést. A macskák ugyan elkezdtek tapsolni, de a taps lassan elhalt, amint észrevették, hogy a kutyák dermedt csendben ülnek és hallgatnak.

Ekkor felugrott a fekete eb karnagy.

- Sajnos nem értek egyet azzal, amit tisztelt karnagy kollégám mondott. Véleményem szerint igenis mind a kutyáknak, mind a macskáknak külön-külön meg kell mutatni, mit tudnak. Újabb szólóénekeseket kell kinevelnünk! Egyébként tisztelt karnagy kollégám félreérti a helyzetet. A közös kórust ugyanis érdemeim alapján nekem kell vezetnem és én az előbb elmondottak szellemében kívánom a közös munkát irányítani!

- Semmi szükség újabb szólóénekesekre, főleg sztárokra nem. Elegen vagyunk már, sőt még ez is sok! - kiabált közbe a szürke Soma nevű macska, a Macskazene-kar második szólóénekesé, aki Csucsura is féltékeny volt és irigyelte.

Ellenvetése nem maradt visszhang nélkül, közbeszólása hallatán többen helyeslően vakkantottak, illetve nyávogtak (attól függően, melyik csoportba tartoztak). A kutyák részéről a közbekiabálásban élen járt Máriusz, aki már az előbbieken is kimutatta a macskák iránti ellenszenvét.

- Nem tudom, hogyan fogunk együttműködni. Én ragaszkodom az elképzeléseimhez és azt hiszem maga is - fordult a kutyához.

- Jól hiszi, kolléga úr, - válaszolt ingerülten a fekete bulldog - még akkor is, ha elmarad az előadó körút.

- Hát úgy látszik, el fog maradni - mondta ingerülten a kandúr is.

- Nem kell, hogy elmaradjon - szólt közbe Egbert. - Miért ne lehetne kórusműveket is és egyéni ének számokat is előadni? Ezzel csak színesebbé tennénk műsorainkat.

A két kórusvezető meglepve nézett egymásra. A többiek is elhallgattak.

- Nem buta ez az egér - szólalt meg kisvártatva a kutya. - Egész okos dolgokat mond!

- Én tudom, hogy Egbert nagyon okos - kapott a szón a kandúr. - Nemhiába tartózkodik állandóan macskák között!

- Ezt csak hagyjuk! - intette le a fekete bulldog karnagy. - Annál inkább, mert ezzel még nincsen minden megoldva. Ki fogja vezényelni a kórust? Vagy erre is van javaslatod? - fordult Egberthez, tegezésre fordítva a szót.

- Mi tagadás, erre is - válaszolt Egbert, de igyekezett szerénynek látszani. - Tudjátok, nem régen sikeresen átrágtam magam egy ókori történelemkönyvön, és abból megtudtam, hogy a római köztársaság vezetésére egyszerre két konzult választottak, akik mindegyike egy-egy évig vezette az államot, majd átadta a hatalmat a másiknak. Háború esetén egyik nap az egyik, másik nap a másik konzul vezette a hadsereget. Így tehetnétek ti is.

- Nem egészen értem - csóválta fejét a fekete kutya. - Most mit javasolsz, évente vagy naponta váltsuk egymást?

- Természetesen egyiket sem - nevetett az egér. - Egy év túl hosszú idő volna, egy nap alatt pedig semmit sem lehetne befejezni. De mit szólnátok például ahhoz, hogy egyik héten te vezetnéd a kórust - mutatott a fekete kandúrra - és azalatt kórusműveket tanítanál be és gyakoroltatnál a közös kórossal, a másikon pedig te - mutatott a fekete bulldogra - és ezalatt a hét alatt külön kutya és macska énekszámokat gyakorolhatnánk, sőt kereshetnél új tehetségeket.

A két karnagy tátott szájjal meredt Egbertre, majd egyszerre kiáltottak fel:

- Hát ez valóban nagyon jó gondolat!

- Úgy van! - zárta le a vitát a bulldog. - Van még valakinek javaslata?

Ekkor egy Bundás nevű vizsla váratlan javaslattal állt elő.

- Még akkor is, ha mindenki igyekszik, elég nehéz lesz a kutyák és macskák énekstílusát összehangolni. Erre legjobb megoldás, ha zenekart hozunk létre. A hangszerekhez igazodva eltűnik az eltérés, például az énekek ritmusában.

A meglepő javaslatot egyhangú siker koronázta. A meglepetés okozta rövid csendet nagy taps és éljenzés váltotta fel. Azonnal meg is állapodtak, hogy felméri a karnagyok, milyen hangszerekre van szükség és kik fognak azokon játszani.

- Hát ezzel tényleg megoldódtak a bajok - mondta boldogan a fekete kandúr karnagy és a fekete kutya karnagy helyeslően bólogatott. (- Ha tudnátok, hogy még mennyi bonyodalom lesz, nem volnátok ilyen vidámak - gondolta magában Egbert.) - El kell látogatni az előadások helyére, de legalább Báránfyüredre és megtudni, mit is várnak tőlünk - folytatta a kandúr.

Ezzel mindenki egyetértett, a kedélyek lecsillapodtak és az egybegyűltek megállapodtak abban, hogy a másnapi első énekpróba után, amelyet a fekete kandúr karnagy fog vezényelni, elküldik Csucsut és a Bundás nevű vizslát, a kutyák szólóénekesét, meg persze Egbertet, Báránfyüredre tájékozódni.

A közgyűlés tehát békésen ért véget. A macskák és kutyák, akik külön jöttek be és egymástól távol foglaltak helyet, kifelé már barátságos beszélgetésbe mélyedve távoztak. Egyedül Soma, a macskák szürke szólóénekes maradt a teremben. Letörten üldögélt a székén, nagyon bosszús volt. Már éppen ő is fel akart kerekedni, hogy hazaballagjon, amikor nyílt az ajtó és a kutyák kórusának szervezője, Máriusz lépett be. Egyenesen Somához ment és leült mellé.

- Látom, kedves barátom, neked sem tetszik ez a nagy kutya-macska barátság. Nem is helyes dolog ez. Természetellenes. A kutyák gyűlöljék csak a macskákat és a macskák a kutyákat. A kutyák magasabb-rendű állatok! Én minden más állatot is gyűlölök, de legjobban a macskákat. Úgy utálom a macskákat, hogy kiráz a hideg, ha rájuk nézek. Persze - tette hozzá, látva a macska megrökönyödését - ez nem zárja ki, hogy egy-egy macska és kutya, mint például mi, jó barátságban legyenek egymással. Tőled nem ráz ki a hideg - tette hozzá, de nem nézett a másik szemébe.

- Én sem szeretem a kutyákat, - mondta zavartan a macska - de Csucsut a kutyáknál is jobban utálom, mert mellette csak második szólóénekes lehetek. És csak azért tiltakoztam az újabb tehetségek ellen, mert félek, hogy lesznek, akik jobban énekelnek, mint én és helyettem ők lesznek a szólóénekesek.

- A macskagyűlölő kutyáknak, össze kell fogni a kutyagyűlölő macskákkal, azok ellen a kutyák és macskák ellen, akik nem gyűlölnek egymást - fejtette ki álláspontját, ellentmondást nem tűrő hangon, Máriusz. - Nekünk is össze kell fogunk. Te gyűlölöd Csucsut, ami már azért is helyes, mert Csucusu nem gyűlöli a kutyákat, sem más állatokat. Milyen macska az olyan, amelyik egy egérrel tart barátságot?

- Igazad van - kapott a szón Soma. - Az ilyen nem is igazi macska! Ezentúl én is gyűlölni fogom a többi állatfaját, kutyákat, egereket, madarakat és az olyan macskákat is, akik nem gyűlölnek őket. Főleg az olyan macskákat, akik jobban énekelnek, mint én!

- Na látod, milyen hamar szót értettünk! - mondta diadalmasan Máriusz. - Ismerek a Kutyaházi Uगतókorusban nem egyet, aki hozzám hasonlóan gondolkodik a kutya-macska barátságról. Be fogom őket szervezni a Pocokvári Macskagyűlölő Csoportba, te pedig szervezd meg a Pocokvári Kutyagyűlölő Csoportot. Ha a két csoport (persze titokban) megalakult, össze kell ülnünk és kidolgozni, hogyan akadályozzuk a közös kórus munkáját. Már holnap elkezdhetjük.

- És ezeket a kutyákat szeretnem kell? - kérdezte zavartan Soma.

- Dehogyan kell, - nevetett a kutya - attól, hogy együttműködünk, még gyűlölhetjük egymást. Akkor hát munkára fel! - Le a macskákkal! - búcsúzott.

- Le a kutyákkal! - búcsúzott Soma is.

3. Bonyodalmak az énekpróbán

Az első közös próba, amit a fekete kandúr karnagy vezényel, csaknem botrányba fullad, de a hangszerek megérkezése megmenti a helyzetet.

Mielőtt Egbert és Csucusu, valamint a kutyák képviselőiben Bundás elutaztak volna a Bányafüredre, megtartották az első közös próbát, amelyet a fekete kandúr vezényelt. Addig nem utazhattak ugyanis el, amíg be nem szerezték a zenekar részére a hangszereket. Így az énekpróbán sem vehettek részt,

mert ők hárman, valamint a macskák részéről Rozsdás és a kutyák megbízásából egy bernáthegyi, a próba idején a hangszerek beszerzésén fáradoztak.

A fekete kandúr karnagy szorongva lépett be a hangverseny teremként szolgáló pincehelyiségbe, hogy megtartsa az egyesült kutya-macska kórus első próbáját. A terem megtelt, valamennyi kórus tag a helyén ült már. Mindenki át-érezte a pillanat ünnepélyességét. A kandúr belépését szórványos taps fogadta; főleg a macskák tapsoltak, de néhány kutya is csatlakozott hozzájuk. A karnagy felment az emelvényre és meghajolt.

- Tisztelt kór-társak, ma először az ismert dalokat fogjuk közösen énekelni. - Következő számunk az „Elástam egy velős-csontot...” kezdetű kutya népdal lesz, amellyel a Kutyaházi Uगतó kórus nagy sikert aratott. Kérem a macska énekkar-társakat, akik már ismerik a dalt⁴, igyekezzenek a dalt kutya stílusban előadni! - mondta a kandúr karnagy a taps elülte után.

Taktikai okokból választotta előbb a kutyadalt, remélte, a macskák részéről nem lesz ellenkezés. Tévedett. Soma és néhány macska, akiket sikerült beszerveznie, hangosan püsszegni kezdett és néhányan be is kiabáltak: „Minek nekünk velős csont?”... „Kell a kutyának!”... és hasonlókat. A macskák többsége azonban lehurrogta őket és rövidesen felhangzott a dal:

*Elástam egy velős csontot,
Sajnos nem találok.
Vau-vaú
Pedig folyton csak szaglászok
Hetedhét határon.
Vau-vaú*

*Ha még ma meg nem találok,
Az egész házat szétrágom.
Vau-vaú, vau-vaú, vau-vaú...*

Bár a macskák előadása hagyott némi kívánnivalót, (főleg a vaú vaú hangzott inkább nyaú nyaú-nak) a kutyák részére ez is elégtétel volt és csatlakoztak az örömeikben tapsoló macskákhoz. A taps után a karnagy újra megszólalt.

- Most pedig, kedves kar-társak, a Macskazene-kar „Felmásznék érte...” kezdetű nagyszerű szonóját fogjuk előadni. Mivel a tisztelt eb-társak nem nagyon ismerik, felkérem a macska kór-társakat, énekeljék el, mielőtt ők is előadnák!

Ezzel a macskák felé fordult intett és a macska kórus elkezdett énekelni:

*Felmásznék érte az ereszcatornán!
Még azt sem bánám, ha fúj az orkán.
Ott ülnék csendben a kémény tövébe,
Bámulnék némán szép sárga szemébe.*

⁴ Mihályi Antal: Egbert egér intézkedik (Regun Press Kiadó, 2005)

Az ének közben azonban kitört a botrány. A Máriusz körül elhelyezkedő, jól szervezett kutyacsoport hangos vakkantásokkal, morgásokkal kísérte az éneket, majd elkezdtek hangosan közbekiabálni: „Mi az hogy felmásznék?”... „Ki látott már mászó kutyát?”... „Nem vagyunk macskák”... és hasonlókat, végül pedig Máriusz vezényletével ütemesen, kórusban kiabálták:

„Vessze-nek!”
„Amacs-kák!”

„Vessze-nek!”
„Amacs-kák!”

Természetesen közbekiáltásaik nem maradtak válasz nélkül. Soma macskái hangos nyávogásba kezdtek, fújtak, végül ők is elkezdtek skandálni:

„Vessze-nek!”
„Aku-tyák!”

„Vessze-nek!”
„Aku-tyák!”

Noha a többi macskákat és kutyákat meglepte ez a váratlan felzúdulás és a mérsékeltebb vérmérsékletűek meg is kísérelték csitítani a zajongókat, ahogy meghallották a „vesszenek a kutyák”, illetve „vesszenek a macskák” jelszavakat, maguk is felháborodottan csatlakoztak a közbekiabálókhoz. Az emelvényen toporgó fekete kandúr karnagy és a szintén jelenlevő bulldog karnagy hiába igyekezett csitítani a kedélyeket. Már úgy tűnt, perceken belül kitör a verekedés, amikor hirtelen felpattant az ajtó és hangos zeneszóval bevonultak Csucsuek. Elöl Egbert jött cintányért csattogtatva, mögötte, trombitát fújva Bundás, utána Csucusu, aki a nyakában lógó nagydobon verte az ütemet, mögötte a Rozsdás nevű rozsdabarna kandúrral, aki egy gitárt pengetett. Leghátul a bernáthegyi következett, aki egy kiskocsin tolta utánuk a többi hangszert. Meglepetést akartak szerezni, ezért a velük hozott hangszereken az ismert „Katonakórus” hangjai mellett vonultak a terembe.

Nos, a meglepetés sikerült, a zene hangjai elnyomták a hangzavart és a jelszavakat kiáltozók is elhallgattak. Amikor pedig a sebtében összeállt zenekar befejezte játékát, kitört a tapsvihár. Máriusz és Soma hívei kénytelenek voltak meghunyászkodva hallgatni a próba végéig.

Az első próba befejeztével végül mindenki elégedetten távozott. Illetve csaknem mindenki. Máriusz kifelé menet odasettenkedett Soma mellé és a fülébe súgta:

- Ez most sajnos nem sikerült, de folytatjuk. Majd kitalálunk valami mást.

4. A báránfüredi kultúrpalota

Csucus, Egbert és Bundás megérkezik Báránfüredre, ahol különféle kellemes meglepetések érik őket.

Ahogy a vonat egyre közelebb érkezett Báránfüredhez, a Kutya-Macska Barátság Kórus három plusz egy tagú küldöttségének tagjai egyre nagyobb meglepetéssel bámultak kifelé az ablakon. (Azért mondom, hogy három plusz egy tagú volt a küldöttség, mert a Macskazene-kar képviselőjében megjelent Csucus, a Kutyaházi Uगतókorust képviselő Bundáson és mindkét kórus bizalmát élvező Egberten kívül velük utazott Csucus immár elmaradhatatlan barátnője, a piroszalagos cica, Pirci is.) Még egyikük sem járt ezen a felkapott fürdőhelyen, de már hallották hírének a rohamos fejlődésnek, ami ott az utóbbi időben végbement. Fel voltak tehát készülve, hogy divatos, elegáns üdülőhelyet fognak ott látni, de nem számítottak a hatalmas szállodák sorára, a szebbnél szebb üzletek, bevásárlóközpontok, szórakozóhelyek, klubok, kaszinók látványára. A vonat már jó ideje a nagykiterjedésű Bürge-tó mellett haladt és jobbról a tó vitorlás és evezős csónakokkal teli, távolba nyúló kék vize nyugtázta le az utasokat, balról a fürdőváros pezsgő sokasága. Az utcákon nyüzsögtek a vendégek, főleg vízimadarak, kacsák, libák, szárcsák, itt-ott egy-egy hattyú, de található volt ott más szárnyas, még strucc is. Persze a madarak mellett voltak ott négy-lábúak is: amott egy idősebb agár úr sétált karonfogva egy - nála láthatólag sokkal fiatalabb - drótszőrű foxival, itt egy tarka kandúr kísért egy fehérbundás angóra macskát. De a szemlélő láthatott ott messziről jött vendégeket is: az ékszerüzlet előtt egy hiúz nézte a kirakatot, a bevásárló központ bejáratánál két gepárd beszélgetett és a sarkon kis csoportba verődve mintegy tizenkét japán pincsi álldogált, odaadón figyelve idegenvezetőjük, egy bakkecske előadását, aki szakállát simogatva mutogatta nekik a város nevezetességeit. A fürdőhely őslakóit, báránnyakat nemigen láttak az utcán. Azok ugyanis nem üdülni jöttek ide; ilyenkor dolgoztak az irodákban és üzletekben.

Elsőként Bundás szállt le a vonatról, utána Csucus, lesegítve a piroszalagos cicát, végül Egbert kecmergett le a számára nagyon magas lépcsőkön.

- Tulajdonképpen hová megyünk? - érdeklődött Bundás.

- A kultúrpalota igazgatójához - felelte Egbert. - Megbeszéltem vele telefonon, hogy jövünk, de fogalmam sincs, hogy kell odamenni.

- Megkérdezzük valakit - mondta Csucus, azzal odafordult egy arra siető dobermannhoz. - Volna szíves megmondani, hogy jutunk a kultúrpalotához?

A megkérdezett kutya egy pillanatra megtorpant, végigmérte a macskát, majd valamilyen ismeretlen nyelven vakkantott egyet és továbbment.

- Miféle nyelven vakkantott ez az udvariatlan eb? - kérdezte bosszúsan Csucus Bundást.

- Fogalmam sincs róla, én sem tudhatok minden kutyanyelven - válaszolt Bundás, akit bántott ebtársának modortalansága.

Csucusu azonban nem adta fel és újra megszólított valakit, ezúttal egy macskakisasszonyt.

- Megmondaná, hol a kultúrpalota?

- Aj dont andersztend - válaszolt a macska, majd megismételte franciául is: - zsö nő kompran pá - mondta szégyenkezve, majd mosolyogva hozzátette: - Én nem érteni! - azzal bólintott és tovább illegette magát.

- Ugye tudad, hogy ez is külföldi - mondta szemrehányóan a piros-szalagos cica. - Miért kellett leszólítanod? Talán meg akartál vele ismerkedni?

- Miért, féltékeny vagy? - nevetett Csucusu. - Csak nem hiszed, hogy tetszett nekem? Hiszen alig volt rajta szőr!

- Persze, mert ez egy egyiptomi macska volt - mondta Egbert. - Egyébként nem ártana, ha ti is tanulnátok az idegen nyelveket. Na, de nincs is szükség kérdezősködéssre. Megérkeztünk.

Valóban, az utca másik oldalán hatalmas modern üvegépület állt, rajta pirosan lángoló neon betűkkel:

BÁRÁNYFÜRED VÁROS KULTÚRPALOTÁJA

Az üvegépület ajtajában két díszes, zöld egyenruhába bujtatott menyét állt. Amikor Csucusuék odaértek, az egyik előzékenyen kinyitotta előttük az ajtót és betessékelte őket a tágas előcsarnokba. Velük szemben azonnal meglátták a díszes TITKÁRSÁG feliratú ajtót. Kopogtak és beléptek. A szobában az egyik oldalon egy ürge ült számítógépe előtt és buzgón dolgozott. A másik oldalon levő íróasztal mellett ülő rigó beléptükör felnézett és udvariasan érdeklődött:

- Miben segíthetek? - kérdezte csicseregve.

- Hol találjuk az igazgató urat? - érdeklődött Egbert. - A pocokvári Kutya-Macska Barátság Kórustól jöttünk.

- Az igazgató úr jelenleg az elnök-vezérigazgató asszonnyal tárgyal, de azért bejelentem neki, hogy megérkeztek - csicseregte kedvesen a rigó és bekopogott az Igazgató feliratú ajtón, benyitott és beszólt:

- Megérkeztek a pocokváriak, igazgató úr.

- Vezesse be őket - hallották a gágogás-szerű hangot. A rigó hozzájuk fordult:

- Tessenek befáradni! - mondta és kitérte az ajtót.

Ahogy beléptek, az igazgató, egy hosszúfarkú mókus, felállt íróasztala mellől és eléjük sietett. A tárgyalóasztal mellett egy kényelmes karosszékben nagy, kövér liba ült.

- Üdvözlöm önöket - mondta barátságosan a mókus. Egymás után kezet rázott velük.

- Ugye, önnel beszéltem telefonon - kérdezte Egberttől, majd a liba felé fordult, aki eközben fürkészően méregette a vendégeket. - Engedjék meg, hogy bemutassam a „Társaság” tulajdonosát, illetve főrésztvényesét, Tökés Ruca elnök-vezérigazgató asszonyt - mondta meghajolva a liba felé.

A kövér liba köszönésként biccentett a fejével, olyan fensőbbbségesen, hogy a kórustagok lenyűgözve, némán bámulták, csak az örökké kíváncsi Egbert nem állta meg közbekérdezés nélkül:

- Miféle Társaságról van szó?

- Nem hallottak még az évszázad beruházásról? - kérdezte meglepve a kultúrpalota igazgatója. - Az összes újság ezzel volt tele az elmúlt hónapokban. Városunk, mint látják gyors fejlődésnek indult. Ebbe kapcsolódott bele a Társaság, egy igen jelentős tőkés csoport, amelynek Ruca asszony (itt újra kissé meghajolt a liba felé) a tulajdonosa, Báránfyüreden szórakoztató központot kíván létesíteni, illetve a már meglévőket továbbfejleszteni. Itt lesz az ország legjelentősebb ilyen létesítménye, a tó partján felépülő szállodasorral, hipermarketokkal, revüszínházzal, játékkaszinóval, diszkó- és táncpalotával. Ennek a beruházásnak része a táncpalota és a már ugyancsak működő játékkaszinó. És a napokban kezdi meg működését a város saját televíziója, a BárányTV.

- Az előadó körútra vonatkozó szerződést maguk is ennek a most induló TV-nek köszönhetik, amelyet mi is támogatunk anyagilag, - szólalt meg most először a liba. - Amerikából hozott műsorigazgatóm, Mr. Fox Silver javasolta, hogy különleges műsorokkal induljanak. Hallott egy macska zenekarról, amelynek egy egér is tagja. Ezt jó ötletnek tartotta és tanácsára döntöttem úgy, hogy kutyák és macskák együttesével fogjuk megnyitni a Báránfyüredi Kulturális Heteket. A továbbiakat beszéljék meg az igazgató úrral. Szállásolja el őket - fordult a mókushoz - és adjon nekik ingyenes belépőt a kaszinóba, néhány zsetonnal, maguktól úgysem tudnák megfizetni.

Felállt és kifelé indult. Az ajtóban megállt.

- Jó napot - mondta, anélkül, hogy visszafordult volna. - Még találkozunk - folytatta és távozott.

5. Beszélgetés a műsorpolitikáról

Csucusu és társai beszélgetést folytatnak a TV műsorpolitikájáról a műsorigazgatóval. Meglepő bejelentés a „gigasztár” versenyről.

Ahogy Tökés Ruca asszony kilépett az ajtón, Bundás felháborodva fordult az igazgatóhoz.

- Hát ez hallatlan! Ez a hájas madár levegőnek tekintett minket. Legszívesebben beleharaptam volna!

- Ja, kérem a pénz! - mosolygott a mókus. - Ha tudná, mennyi pénze van ennek! Még a bőre alatt is pénz van.

- Az meg is látszik rajta - mondta a pirosszalagos cica, aki eddig semmibe sem mert beleszólni.

- Az a zsírja, nem a pénze - helyesbített Csucusu. - De szeretnénk többet hallani a műsorpolitikáról.

- Erről Mr. Silver, a műsorigazgató tudna bővebb felvilágosítást adni - mondta a mókus.

Mintegy végszóra kinyílt az ajtó és egy feltűnően jólöltözött ezüstróka lépett a szobába.

- Hello, Fox! - fordult feléje a mókus - éppen rólad beszélünk.

- Helló, mindenkinek - üdvözölte felemelt kézzel a róka a jelenlevőket. - Hallottam, hogy megérkeztek és mindjárt idesiettem, hogy megbeszéljük a programjukat. - Találkoztak már az öreglánnyal?

- Ha arra a kövér libára gondol, találkoztunk már vele - morgott Bundás, akit nagyon sértett kutyaönerzetében, hogy ennyire lekezelték.

- Látom, nem lopta be magát a szívükbe - vigyorgott a róka. - Hát igen, kicsit öntelt, de megteheti. Különben nem mindig ilyen. Este ő is ott szokott lenni a játékkaszinóban. Meglátják, ha iszik egy kicsit, nagyon kedves tud lenni. Na de térjünk a tárgyra, mert, ha nem tudnák, önöknek fontos részt szánok a BárányTV műsorában.

- Örülök, hogy megbeszélhetjük a műsort - szólalt meg Csucusu. - Mit adjunk elő? Sanzonokat, countryt, rockot?

- Nekem mindegy, csak szokatlan és feltűnő legyen - vigyorgott Silver. - Az a jó, ami meglepi a közönséget. Azt akarom, a kutyák nyávogjanak, a macskák cincogjanak és az egerek ugassanak!

- Csak egy egér fog szerepelni és az én vagyok - mondta Egbert.

- Akkor maga fog ugatni! - mondta ellentmondást nem tűrő hangon a róka. - Nem baj, ha nem ért hozzá. Ma már a televíziókban főleg olyanok szerepelnek, akik nem értenek ahhoz, amit csinálnak. Ez tetszik a nézőknek. Akiknek pedig nem tetszik, azok nem mernek szólni, nehogy azt higgyék, hogy el vannak maradva.

- Különben - fordult Csucusuhoz és Bundáshoz - maguknak lesz még más feladatuk is. Énekversenyt akarok indítani. Ez nagyon érdeklí a közönséget. És magukra szükségem lesz a zsűriben.

- Csak nem megasztárokat akar kiválasztani? - érdeklődött elképedve Bundás.

- Megasztárokat? Ugyan, dehogy! Hol vannak már a megasztárok? Gigasztárokat fogunk kiválogatni. Ez fontos része lesz zenei programunknak. Jó lenne, ha segítenének jelentkezőket toborozni. Nem baj, ha nem tudnak énekelni, nem baj, ha rossz megjelenésűek, vagy közönségesek.

- Vannak azért sokan, akiket megbotránkoztatnak ezek a műsorok - vitatkozott Bundás.

- Nem számít, csak nézzék! - mondta Fox Silver. - Mindegy, azért nézik-e, mert tetszik, vagy azért mert felháborodtak rajta. Csak a nézettség a fontos.

- Miért olyan fontos az? - kérdezte Csucusu, aki azt tartotta, hogy a művészet az első.

- Mert, ha sokan nézik, akkor sok reklámot lehet mellette bemutatni. És a reklámokért sokat fizetnek.

- Eddig azt hittem, a televízió legfontosabb feladata a helyes tájékoztatás az eseményekről - szólt közbe Egbert.

A róka elkezdett nevetni, úgy hogy a könnyei is potyogtak.

- Tájékoztatás? Micsoda ostobaság! Nem tájékoztatni kell a közönséget, hanem híreket kell velük közölni. Nem hírekről kell beszámolni, hanem híreket kell gyártani. Érdekes híreket, amelyek nem untatják őket. Nem az a fontos, hogy igaz legyen, ha sokszor mondják, úgyis elhiszik. De nekem sajnós mennem kell. Kérem, gondolják végig, mit akarnak előadni és holnap közölnék velem.

Azzal elindult az ajtó felé, de ott visszafordult.

- Kellemes volt ez a beszélgetés önökkel. Viszontlátásra! Este találkozunk a kaszinóban - mondta, azzal kiment.

6. Este a kaszinóban

Kiderül, hogy van, ahol fő a nyakravaló! Ismerkedés a játékkaszinóval. Van, aki nyer, van, aki veszít, és van, aki csak táncol. Csucusu megismerkedik Mitzivel, Egbert pedig Rucával.

A főnöknő utasításának megfelelően a kultúrpalota igazgatója elkísérte vendégeit Bányafüred egyik legelegánsabb szállodájába. A mókus láttán már az ajtónál nagy tisztelettel fogadták őket és amikor megtudták, hogy Tökés Ruca vezérigazgató költségére foglaltak nekik szállást, azonnal értesítették a hotel igazgatóját, aki rövidesen megjelent és személyesen kísérte a vendégeket huszonharmadik emeleten levő lakosztályukba. A lakosztályban mindegyikük részére külön szoba állt rendelkezésre, természetesen külön fürdőszobával, amire persze a küldöttség macska tagjai nem tartottak igényt, mivel köztudott, hogy a macskák - bár gyakran tisztálkodnak, irtóznak a víztől.

Mire elhelyezkedtek, beesteledett, így elindultak, hogy élve a meghívással, meglátogassák a kaszinót. Mindannyian legszebb ruhájukat öltötték magukra, a pirosszalagos cica a legszeleesebb szalagját kötötte a nyakára, Bundás pedig felvette ezüstszegekkel kivert nyakörvét, amelyet csak különösen ünnepélyes alkalmakkor szokott felvenni. A kaszinó bejáratánál azonban kínos meglepetés érte őket. Az ajtónálló hörcsögök egyike elvette és megnézte belépőjüket, majd megakadt a szeme Egberten és Csucsun.

- Nagyon sajnálom uraim, nem léphetnek be a kaszinóba - fordult hozzájuk.

- De a kezében tartja a belépőinket - mondta meglepve Csucusu.

- A belépőkkel nincs semmi baj, de talán nem olvasták az alján: belépés az alkalomhoz illő öltözékben. Sajnos, nyakkendő nélkül nem jöhetnek be. Ez természetesen önökre nem vonatkozik - fordult Pircihez és a kutyához.

Csucusu nélkül a pirosszalagos nem akart bemenni és egyedül Bundás sem, de Egbert megnyugtatta őket.

- Menjete csak be nyugodtan. Mi visszamegyünk a szállodába, de nemsokára mi is itt leszünk.

- Most honnan vegyünk nyakkendőt? - bosszankodott Csucusu, amint lakosztályukba értek. - Itthon kell maradnunk.

- Dehogy kell, dehogy kell - nevetett az egér. - Látod azt a függöny-zsinórt? Akaszkodj rá teljes súlyoddal.

Csucusu engedelmesen rákapaszkodott a zsinórra, ami nagy recsegéssel leszakadt.

- Tessék, itt a nyakravalód, kösd fel - nyújtotta oda Egbert a leszakított aranyszínű zsinórt a macskának.

- De ez nem nyakkendő, csak egy zsinór - ellenkezett Csucusu.

- Minden nyakkendő, amit a nyakunkra kötünk - nyugtatta meg Egbert. - Viselnek ennél furcsább nyakravalókat is. Meglátod, neked lesz a legdivatosabb nyakkendő a kaszinóban, mindenki téged fog utánozni.

- És te mit veszel fel? - kérdezte Csucusu.

- Nekem ez is megfelel - mondta Egbert, kihúzott egy szálat a vastag zsinórból és a nyakára kötötte.

Visszamentek a játékkaszinóhoz. A hörcsög végigmérte őket és elmosolyodott.

- Így már egész más - mondta, tisztegett és kitérte előttük az ajtót.

Ahogy a már sötétedő utcáról beléptek, be kellett hunyni a szemüket, mert szinte elvakította őket a fény. A kaszinó hatalmas előcsarnokában voltak. Illetve nem is volt olyan hatalmas, mint először gondolták. Nagy terem volt, amelynek bal oldalán, egy emelvényen elektronikus erősítővel felszerelt, tücskökből, szöcskékből és sáskákból álló tánczenekar játszotta a talpalávalót, míg a jobb oldalon bárpult helyezkedett el, mellette az asztaloknál ülő vendégek között rövidszoknyás bárányok sürgölődtek tálcáikkal. Ez azonban, mint minden a teremben, megsokszorozódni látszott azáltal, hogy a falak tükörből voltak. Ettől látszott olyan hatalmasnak a terem.

Középen, a zenekar és a bárpult között volt a táncparkett, amely zsúfolásig tele volt táncolókkal. A táncoló párok között azonnal felfedezték Bundást, aki egy pincsivel táncolt és kisvártatva - Csucusu nagy bosszúságára - megpillantották az egy afgán agárral táncoló pirosszalagos cicát.

Egbert, látván barátja bosszúságát, azt javasolta, hogy menjenek inkább a játékterembe. A játékterem ajtaja a táncparkett mögött nyílt. Bent az egyes játékasztaloknál különféle szerencsejátékokkal lehetett szerencsét próbálni. Az egyik asztalnál Black Jacket játszottak, egy másik, hosszú rulett asztal mellett

macskák, patkányok, de főleg szárnyasok, izgatott kacsák, libák figyelték, hová gurul a golyó, míg odébb, egy asztal körül három, láthatólag dühödő kutya pókerezett egy sarki-rókával, aki előtt már nagy halomban álltak a megnyert zsetonok.

Amíg Egbert körülnézett, Csucusu leült a rulett asztalhoz, egy fekete, sárgaszalagos cica mellé és elkezdett játszani. Mivel haragudott a pirosszalagos cicára, mindig feketére tett és hamarosan elvesztette majdnem az összes zsetonját, amit a kultúrpalota igazgatójától kapott. A mellette ülő cica, aki - mint mondtam - fekete volt és szintén a feketére tett, ugyancsak vesztett. Mikor az utolsó zsetont is elvesztette, sírni kezdett. Csucusu megsajnálta és felajánlotta neki az utolsó két zsetonját.

- Tegye fel fekete 13-ra! - mondta.

- Ha nyerek, felezünk - mondta a fekete cica - ha veszítek, elmegyünk táncolni. - Azzal feltette a zsetonokat fekete 13-ra és újra vesztett.

- Sebaj - mondta. - Akinek nincs szerencséje a kártyában, mondják, szerencséje van a szerelemben. Különben be sem mutatkoztam. A nevem Mitzi.

- Nekem sajnos abban sincs - mondta szomorúan Csucusu. - Különben az én nevem Csucusu.

- Csak nem a híres énekes? - kiáltott fel Mitzi. - Akkor nekem mégiscsak szerencsém van! Megyünk táncolni?

- Hát persze, hogy megyünk - válaszolta Csucusu, megvigasztalódva és belekarolt Mitzibe.

Átmentek a táncosok közé, ahol addigra a kifáradt Pirci, Bundással együtt, éppen abbahagyta a táncot. Amikor meglátta Csucusut a sárgaszalagossal, oda akart hozzá menni, de az csak odaintett neki és tovább táncolt.

- Mi baja van Csucusunak? - kérdezte a cica meglepve.

- Biztosan nem vette jónéven, hogy maga mással táncol - mondta kutya.

- Az igazat megvallva én sem örültem volna a helyében.

- Hiszen én csak táncoltam egy kicsit! - mondta felháborodva Pirci.

- Csucusu is csak táncol egy kicsit - világosította fel Bundás.

- De hát egészen más, ha én táncolok valakivel, mint ha ő - mondta felháborodva a pirosszalagos cica. - Szóba sem állok vele többet. - Azzal elindult a rulett asztal felé.

Közben Egbert, aki a Black Jacken veszítette el mindenét, kifelé indult, hogy a bárpultnál vigasztalódjék. Odaérkezve nagy meglepetéssel látta a bárpult mellett ülve Tökés Ruca elnök-vezérigazgató asszonyt egy fiatal szarka társaságában. Vissza akart fordulni, mert semmi kedve nem volt a kellemetlen, fölényeskedő libával találkozni, amikor az megpillantotta őt.

- Jöjjön csak ide, maga aranyos egér! - mondta kedvesen a liba. - Ugye Egbertnek hívják? Nagyon örülök, hogy elbeszélgethetünk. Ismerkedjenek Szarka Szilárd barátommal és titkárommal. Nem kell tőlem félnie, igaz, Szilike?

A szarka káromgva nevetett és Egbert, meglepve a barátságos fogadtatástól, odaült a nagyhatalmú liba asztalához.

- Mit iszik? - kérdezte Ruca, de már rendelt is italt mindhármuknak. - Tudja - folytatta bizalmasan - nem vagyok én olyan nagyképű, mint amilyenek megismert. Egyszerű mezei liba voltam én is azelőtt, csak szerencsém volt. A vagyonom szegény, megboldogult férjemtől maradt rám. Csak a tanácsadóim akarják, hogy így viselkedjem. Tudja, én nem értek semmihez, ezért jobb, ha nem állok szóba senkivel, nehogy valami butaságot mondjak.

- Nem sértem meg, ha megkérdezem, ki volt a férje és miért volt olyan gazdag? - érdeklődött a kíváncsi Egbert.

- Nem sértett meg Egérke, illetve Egbertke - mondta liba, akit a szesz-italok láthatólag mindenkivel szemben barátian kedvessé tettek. - Szívesen elmesélem. A férjem angol volt, egy leghorn kakas, aki kapirgálás közben nagy mennyiségű aranypénzt talált. Ettől lett gazdag. De a kapirgálást azután sem hagyta abba, sőt attól kezdve még többet kapirgált, mert újabb kincseket akart kikapirgálni. Ez is lett a veszte.

- Miért, mi történt vele? - kíváncsiskodott tovább az egér.

- Egyszer talált egy nagy darab gyémántot és amikor a többi kakas el akarta tőle venni, inkább lenyelte. Megakadt a torkán és megfulladt - mondta a liba, miközben vaskos könnycseppek gurultak le az arcán.

- Jaj, ne haragudjon, sajnálom, hogy megríkattam - szabadkozott Egbert.

- Nem ríkatott meg, csak belement a cigarettafüst a szemembe - háritotta el a bocsánatkérést Tökés Ruca. - Különbén a gyémántról később kiderült, hogy csak egy üvegdarab volt. De maga nagyon rokonszenves nekem, tekintsen ezentúl barátjának! Ugye nem vagy féltékeny, Szilike? - fordult a szarkához.

Választ azonban nem várt, fejét a szarka vállára hajtotta és elaludt.

- Hagyja csak, - vigyorgott a szarka - mindig így tesz, ha részeg. Majd én hazaviszem. Viszlát, nagyon örültem - búcsúzott gúnyosan nevetgélve.

Egbert is elbúcsúzott. Az ajtónál összetalálkozott Bundással és Pircivel.

- Képzeljék, rengeteget nyertem - dicsekedett a pirosszalagos cica.

- Én meg mindent elvesztettem, - bosszankodott a kutya. - Látják, még az ezüst szeges nyakörvemet is.

- Akkor talán ki sem engednek - mondta Egbert. - Nyakörv nélkül ki lehet innen menni? - fordult az ajtónál álló hörcsöghöz, aki nem akarta őket nyakkendő nélkül beengedni.

- Kimenni akárhogy lehet - vigyorgott a hörcsög. - A legtöbben minde-nüket itt hagyják és csupaszon mennek ki. De bejönni nem lehet akárhogy!

- Hol van Csucusu? - kérdezte Egbert.

- Hazakísérte azt a sárgaszalagost - mondta Pirci. - Azt mondta, visszajön, de nem érdekel. Elmegyek!

- Én megvárom - búcsúzott tőlük Egbert.

7. Találkozás a vakonddal

Egbert és Csucus találkozik egy vakonddal. Megtudjuk, hogyan és miért kívánják a vakondok védeni a környezetet. Egbert tanácsot ad.

Egbert megvárta a visszatérő Csucsut és elindultak a szálloda felé, átvágva a tóparti strandon. A homokon áthaladva Csucus megbotlott egy vakondtúrásban és elesett. Ahogy feltápáskodott, keserves hangokat hallott. Körülpillantva meglátta a hangok forrását: egy vakondot, aki éppen kidugta a fejét a vakondtúrásból.

- A keservét! Már megint szétrombolta valaki a levegőző járatomat - morgolódtól panaszosan.

- Én voltam az, elnézést kérek - mondta bocsánatkérően a macska.

- Nem tesz semmit, már megszoktam - mondta vakond lehangoltan. - Különben kihez van szerencsém?

Csucus bemutatkozott, hasonlóképpen Egbert is. Amikor a vakond meghallotta a neveket, egészen izgalomba jött.

- Mit tesz a véletlen! Micsoda szerencse, hogy egymásba botlottunk!

- Bocsánat, de nem botlottunk egymásba, csak én botlottam magába, illetve a maga vakondtúrásába - javította ki Csucus. - És miért olyan nagy szerencse ez? Én megütöttem magamat, maga pedig újra fúrhatja a levegőző folyosóját.

- Nem folyosómat, járatomat - javította ki a vakond. - De tényleg nagy szerencse, legalábbis számomra, mert éppen fel akartam önöket keresni, csak nem tudtam, hol találom meg.

- Miért akart minket felkeresni? - érdeklődött Egbert, aki kíváncsi volt, mit akarhat tőlük a vakond.

- Hallottam, hogy külföldi előadókörútra készülnek a kutyákkal együtt és meg akartam kérni önöket, énekeljék el az indulónkat.

- Milyen indulóról van szó és kinek az indulójáról? - kérdezte Csucus meglepve.

- A Vakondok Környezetvédő Alapítványa Levegő Munkacsoportjáról és annak indulójáról van szó. Én vagyok a munkacsoport elnöke - tette hozzá szerénykedve, de büszkén. - Nagyon fontosnak tarjuk a levegő minőségének védelmét és ezért semmilyen áldozattól nem riadunk vissza, hogy mozgalmunkat indulónkon keresztül mindenhol megismerjék. Engedjék meg, hogy elénekeljem önöknek indulónkat, amelynek mind dallama, mind a szövege szerény személyem szerzeménye.

- Érdekes dal lehet és biztosan elősegíti a levegőszennyezést. Illetve bocsánat a levegő védelmét - javította ki magát Egbert. - Inkább legközelebb. De árulja el, elnök úr, a környezet védelmének miért éppen a levegő minőségére vonatkozó részét választották tevékenységük tárgyául?

- Már vártam ezt a kérdést és örülök, hogy felvetette - válaszolta a vakond. - Tudják, vannak területek, amelyekhez senki sem ért, de mindenkinek

van róla véleménye, mindenki hozzászól. Ilyen például a football, vagy a közlekedés. Nos kérem, a levegőhöz mi nem értünk, illetve mondhatjuk, a halakon kívül talán mi értünk hozzá legkevésbé, hiszen egész életünket szűk, föld alatti folyosókon töltjük, friss levegő alig jut hozzánk. Ezért mi vagyunk a legalkalmasabbak, akik elfogulatlanul tudjuk képviselni a levegő tisztaságának kérdését, elfogultság nélkül tudunk hozzászólni a légszennyezéshez. Mások érdekeltek a levegő tisztaságában, értenek hozzá és ezért saját szempontjaik szerint állnak hozzá ehhez a kérdéshez. Ezekkel szemben minket nem zavarnak a tények, nem értünk a kérdéshez, tárgyilagosan felül tudunk emelkedni a gyakorlati problémákon, megoldásokon és ezzel hiányt pótolunk: olyan kérdésben foglalunk állást, amihez senki más nem akar hozzászólni.

- Ha elfogadjuk az önök álláspontját, akkor a levegő munkacsoport munkájába be kellene vonni a halakat is - vitatkozott Egbert.

- Már megpróbáltuk, - hárította el a javaslatot a vakond - de szóbeli megkeresésünkre semmilyen választ nem kaptunk.

- Talán, mert némák - gondolkozott hangosan Egbert. - De nem ismeretné, elnök úr, milyen további elvárásai vannak a két kórus közös fellépéseivel kapcsolatban?

- Azon kívül, hogy minden fellépésüket indulónk eléneklésével kezdjék, minden egyebet a tisztelt kórus tagok belátásra bízunk - válaszolt az elnök.

- Azt hiszem, nem mi döntjük el, mit énekeljünk, hanem a műsorigazgató. De ajánlanék valamit. A napokban énekverseny indul, gigasztrókat keresnek. Nevezzen be a versenyre és énekelje el az indulót. Talán még a TV is fogja közvetíteni.

A vakond örömeiben akkorát rúgott magán, hogy egészen kibújt a vakondtúrásból.

- Köszönöm az ötletet, művész urak, megfogadom a tanácsot. Remélem, talán egyszer meghálálhatom. Mi ugyanis éjjel-nappal túrjuk a földet, alagútjaink keresztül-kasul szelik a talajt és reménykedünk, hogy egyszer valamilyen elásott kincsre bukkanunk.

- Ki tudja, sohasem lehet tudni - szólt vissza Egbert. - És további jó fúrást kívánok.

8. A kórus bemutatkozik

A kórus Báránfyüredre érkezik, ahol bemutató főpróbát tart a kultúrpalotában, de a hangszerek eltűntek, illetve használhatatlanok. Az előadást mégis megtartják.

A bemutatkozó látogatás után Egbert táviratozott a kórusnak, hogy jöhetnek Báránfyüredre. Hogy a sértődést elkerülje, a táviratot külön-külön, mind a két karnagynak elküldte. Az előkészületek után, összeszedve a kottákat

és hangszereket, az egész kórus vonatra szállt. A vonat meglehetősen üres volt, így egy egész vagon tudtak elfoglalni. A néhány utas, aki az ő vagonjukba mérészkedett, rövidesen továbbállt, nehezen viselve el a hangos ricsajt, amit az egyre jobban összemelegedő kutya és macska kórustagok okoztak. Még a kalauz is meggondolta magát és visszafordult a vagon ajtajából.

Csak a Máriusz szervezte kutyák és a Somát támogató macskák csoportja húzódott félre a többiektől a vagon két végében. A két főnök összeült az egyik sarokban, megbeszélni, hogyan lehetne a kórus munkáját akadályozni és vizsályt szítani a macskák és kutyák között. Sokáig pusmogtak, amíg végül megtalálták a megoldást és elégedett vigyorral a képükön visszatértek híveikhez.

Csucusu és Bundás az állomáson várta az érkezőket, míg Egbert a műsorigazgató ezüstrókéval és a kultúrpalota igazgatójával a próbák idejéről tárgyalt. A vonatról leszálló énekkar nagy feltűnést keltett. Nemcsak a sok hangszerre figyelt fel a sok járókelő, hanem arra is, hogy kutyák és macskák szokatlan módon, baráti összhangban, egymásnak segítve rakodták azokat le. Még nagyobb meglepetést keltett, amikor a lerakódás után sorba álltak a hangszerekkel és hangos énekszóval és zenekísérettel vonultak a város kultúrpalotájához.

Miután a hangszereket elhelyezték a hangversenyteremben, elfoglalták szobáikat és elfogyasztották az ebédet, amiről a kultúrpalota szervezői gondoskodtak, az énekkar tagjai levonultak ismét a hangversenyterembe, ahol a kultúrpalota igazgatója, a mókus és a BárányTV műsorigazgatója, Mr. Fox Silver várta őket, hogy bemutassák tudományukat. Az igazgató üdvözlő szavai után - a két karnagy megállapodása szerint - először a fekete kandúr karnagy állt a dobogóra. A „Holdfényes séták a vizes háztetőkön” című közismert sanzont kívánták előadni, amit a Macskazene-kar énekel, míg a kutyák a halk morgásból és érzelmes vonításból álló aláfestő zenét szolgáltatják. Ugyancsak kutyák játszanak ebben az esetben a hangszereken. Ezt kellett volna követnie az „Ugatom a kerek holdat” című eb-country dalnak a kutyák karnagya vezényletével, a Kutyaházi Ugatókórus előadásában. Ezt a macskák hangos dorombolása és nyávogása volt hivatott aláfesteni. Ekkor a hangszerek kezelése is az ő feladatuk.

A kandúr éppen be akart inteni, amikor a felsorakozott énekesek mögül az egyik kutya bekiabált:

- Sehol sem találom a nagydobot!

A karnagy felháborodva akarta rendreutasítani, hogy nézze meg jobban, amikor újabb bekiabálások hallatszottak:

- Nincs sehol az üstdob!... Nem tudom, hol a nagybögő!... Nincs meg a trombita!... és így tovább.

A fekete kandúr karnagy először dermedten állt, majd gyorsan leugrott az emelvényről és hátrasietett, oda, ahol a hangszereket hagyták. Ugyanakkor ért oda a kutyák karnagya, a bulldog is, hogy segítsen a keresésben. De hiába volt minden igyekezet, a színpad hátsó részében, ahol a hangszereknek lenni kellett volna, csak a zongora állt, amit a tolvajoknak, úgy látszik, nem sikerült maguk-

kal vinniük. De az is milyen állapotban! A billentyűk összetörve, a húrok egy része elszakadva!

- Valamennyi hangszer eltűnt, a zongorát pedig tönkretette valaki! - állapította meg a karnagy is.

Erre az énekkar többi tagja is odagyűlt és döbbenet nézte a hangszerek hűlt helyét.

- Biztosan a kutyák voltak - kezdte a macskák lázítását Soma.

- Csak macskák lehettek - folytatta a lázítást Máriusz. - A macskák tolvajbanda!

- Ez nem egyszerű lopás - állapította meg Bundás. - Valaki vagy valakik meg akarták akadályozni az előadást.

- Márpedig ez nem fog nekik sikerülni - kiáltotta Csucus. - A próbát hangszerek nélkül is megtartjuk.

- Hangszerek nélkül nincs előadás - kiabálta Máriusz.

- Igaza van, nem lépünk fel - helyeselt Soma.

- Úgy van!... Nincs fellépés!... Nem lesz előadás! - kiabáltak Soma és Máriusz támogatói is.

Már úgy tűnt, ismét kitör a zűrzavar, amikor a bulldog karnagy fellépett a karmesteri emelvényre.

- Márpedig mégis lesz előadás! - kiáltott dörgő hangon. - Akinek nem tetszik, elmehet, de többé vissza se jöjjön! - folytatta. Kihúzta magát, teljes nagyságában kiegyenesedett és szélesre nyitotta száját, amelyből féhéren villantak ki hatalmas fogai. - Van valakinek ellenvetése?!

Szavait néma csend fogadta, a zajongók elhallgattak, majd a kórus tagjai lassan, egymás után helyükre óvakodtak.

- Köszönöm, hogy segítettél - mondta hálásan a kandúr karnagy a kutyának. - A te erélyes fellépésed nélkül nem tudtam volna rendet teremteni.

- Hazudnék, ha azt mondanám, hogy szívesen lépek fel macskákkal együtt - mondta őszintén a bulldog, akinek jólestek a macska szavai. - De ha már vállalkoztunk rá, tisztességesen végig kell csinálnunk, megköveteli a kutya-becsület.

- És a macskabecsület is - helyeselt a kandúr. - Hát akkor munkára fel - mondta fennhangon és újra fellépett a karmesteri dobogóra.

A továbbiakban a próba zavartalanul folyt. Az előadás után a mokus kifejezte elismerését a kórusnak. Az ezüstróka is gratulált, de hozzátette:

- Maguk nagyon tehetségesek és ezt a műsorukat is le fogjuk adni a TV-ben. Az elveszett hangszereket pótoljuk. De én valami különlegeset akarok. Érdekes, hogy macskák és kutyák együtt szerepelnek, de jó lenne valami, ami még érdekesebb. Az a jó, ami meglepi a közönséget. Már megmondtam, azt akarom, a kutyák nyávogjanak, a macskák cincogjanak és az egerek ugassanak! - Gondolkozzanak, mit lehetne tenni!

9. Leleplezik a rendbontókat

Egbert és Csucusu megkezdik a nyomozást és sikeresen a tolvajok és rendbontók nyomára jutnak.

A sikeres előadás után a kórus tagjai szétszéledtek, csak a fekete kandúr karnagy és a bulldog, a kutyák karnagya maradt a teremben. Tanácstalanul meredtek egymásra.

- Mit csináljunk hangszerek nélkül? - bosszankodott a kutya.

- A róka megígérte, hogy pótolja az elveszett hangszereket - vigasztalta a kandúr. - De nem ezt tartom a legnagyobb bajnak.

- Miért, ez nem elég nagy baj? - bosszankodott a kutyák karnagya.

- Igazában nem lenne olyan nagy baj, ha közönséges lopásról lenne szó - mondta elgondolkozva a fekete kandúr. - De sajnos azt kell hinnem, a hangszereket nem elsősorban azért lopták el, hogy értékesítsék, hanem azért, hogy megakadályozzák az előadást.

- Lehet benne valami, - egyezett bele a bulldog - különben nem tették volna tönkre azokat a hangszereket, amiket nem tudtak magukkal vinni. Kik tehették? Ki kellene nyomozni. Ezt legjobb volna szakemberekre bízni.

- Szakállatokra! - javította ki a kandúr. - És már tudom is, kikre. Hiszen Egbert és Csucusu elismert, hivatalos engedéllyel rendelkező magándetektívek.

- Akkor őket fogjuk megbízni a nyomozással - jelentette ki határozottan a kutya. - Hol vannak most?

- Itt vagyunk! - szólt Csucusu, aki Egberttel együtt éppen akkor lépett be az ajtón. - Hallottuk, miről beszéltek, mert nyitva hagytátok az ajtót.

- Ami, közöttünk szólva, elég nagy könnyelműség volt! - tette hozzá Egbert megrovóan. - A tolvajok is meghallhatták volna.

- Miért, azt hiszitek, még itt vannak? - csodálkozott a bulldog.

- Sajnos, igen - mondta Csucusu. - És sejtjük is, kik azok.

A jelentőségteljes kijelentés után a két barát, kétségek között magukra hagyva a karnagyokat, elindult, hogy fényt derítsen az ügyre.

- Szóval te is arra gondolsz, amire én - mondta Egbert, ahogy kiléptek a teremből és becsukták maguk mögött az ajtót.

- Arra és azokra! - válaszolt Csucusu. - Már jó ideje észrevettem, hogy a kutyák és a macskák egy kis csoportja mindenáron akadályozni akarja a közös munkát. De igazat megvallva, nem tételeztem fel, hogy ilyen aljasságra vetemedjenek.

- A főkolomposokat, Somát és Máriuszt, személyes érdekek vezetik - gondolkodott hangosan Egbert. - Soma, mint te is tudod, irigyel téged és ő szeretne lenni a Macskazene-kar első számú szólóénekes.

- Máriusz viszont, ha jól sejtem, saját kutyakórust akar alapítani, tehát le akarja járatni a kutyák karnagyát, sőt az egész kutyakórust - folytatta a gondolatot Csucusu. - Ezeknek a távolabbi terveknek első lépése a közös Kutya-

Macska Barátság Kórus megbuktatása. Persze, hiába jöttünk rá, nem tudjuk bizonyítani.

- Eddig nem tudtuk, de most, hogy lopásra vetemedtek, megkönnyítették a helyzetünket - nevetett Egbert. - Ezeknek a hangszereknek lenni kell valahol.

- Jó, jó, - sópánkodott Csucus - de hol?

- Majd megmutatják nekünk maguk a tolvajok - mondta Egbert. - Jó lenne, ha bevonnánk a nyomozásba egy kutyát is, például Bundást.

Megkeresték Bundást és mindenről tájékoztatták.

- Nagyon fontos feladatot szeretnénk rád bízni - mondta végül Egbert. - Persze, ha tudsz nekünk segíteni. Azt hallottam, nektek, vizsláknak különösen jó a szaglások.

- Ez így igaz! - húzta ki magát büszkén a kutya. - Kit kell megtalálnom?

- Nem kit, hanem mit! - javította ki az egér. - Emlékszel, amikor bevonultunk a hangszerekkel? Ha jól emlékszem, te a trombitát fújtad. Vissza tudsz emlékezni, milyen szaga volt?

- Hogyne tudnék - mondta sértődötten Bundás. - Annak a szagára még egy agár is emlékezne, pedig az agaraknak köztudottan rossz a szaglásuk. Valamilyen kellemetlen, erős szúrós szaga volt, nem is értem, mitől?

- Attól a folyadéktól, amivel kifényesítették - magyarázta Egbert. - Azzal szokták a fémtárgyakat fényesíteni. Nos tehát, meg tudnád találni azt a trombitát a szaga alapján?

- Nem gond! - vont vállat a kutya. - Hol kezdjem a szaglászást?

- A hangversenyteremben, hátul, ahol utoljára láttuk őket - kapcsolódott a beszélgetésbe Csucus is.

Átmentek tehát az előadóterembe és Bundás körülszaglászott. A többiek izgatottan figyelték.

- Már sokkal gyengébb a szag, de azért jól követhető - nyugtatta meg társait a vizsla és elindult kifelé az ajtón az utcára. A többiek utána.

- Nem mehettek messzire - mondta Egbert Csucsunak. - Nagyon sokan felfigyeltek volna rá.

És tényleg, alig mentek néhány utcát a kutya nyomában, meglátták egy hangszerüzlet kirakatát. Közelebb húzódtak a kirakatablakhoz. Kint már sötétedett, így a bennlevők nem láthatták őket. Csucusék viszont kívülről jól megfigyelhették, amint az üzlet alkalmazottai, egy borz és egy görény nagy dobozokat húznak a bolt közepére és szorgalmasan csomagolnak ki belőlük különféle hangszereket, dobot, trombitát, cintányért.

- Hiszen ezek a mi hangszereink - mondta suttogva Egbert. - Bundás, fuss, hívd ide a két karnagyot, te pedig, Csucus szaladj a rendőrségre, téged itt is ismernek. Én addig innen figyelem őket.

A macska és Bundás egymásra néztek, beleegyezően bólintottak, majd elsiettek. Egbert pedig meghúzódva az árnyékban, figyelte, mi történik. A két bolti segéd folytatta a rakodást, mikor egyszerre az üzlet hátuljában kinyílt egy

ajtó és megjelent a tulajdonos, egy kakukk, két alak kíséretében, akiket Egbert csak akkor ismert fel, amikor kiléptek a sötétből a jól kivilágított üzletbe: Somát és Máriuszt. Nyilván az üzletet a bolt hátsó helyiségében bonyolították le és most, mint akik jól végezték dolgukat, elbúcsúzva az üzletvezetőtől, hazafelé indultak. A hangszerboltból kilépve megálltak és Máriusz így szólt:

- Legjobb lesz, ha most elválunk, ne lássanak minket együtt. Hadd higgyék, hogy ellenségek vagyunk!

- De hiszen azok is vagyunk - mondta csodálkozva Soma, aki nem volt olyan ravasz, mint a kutya.

- Persze, hogy azok vagyunk - mondta türelmetlenül Máriusz. - De most éppen nem ellenségeskedünk, hanem együtt próbáljuk megakadályozni a Kutya-Macska Barátság Kórus eredményes működését.

- És mellékesen zsebresztünk egy kis pénzt, amit a hangszerekért kaptunk - vigyorgott Soma. - Na, akkor menjünk!

- Nem mentek sehová! - kiáltotta elébük ugorva Egbert, aki attól félt, hogy elmennek és így nem sikerül őket tetten érni.

- Látod ezt a kis vakarcsot? - nevetett Máriusz, amikor magához tért első meglepődéséből. - Pont egy egérke fog minket megakadályozni, hogy hazam menjünk.

- Attól tartok, ő az, aki nem fog hazamenni - nevetett gúnyosan a macska is. - Már régen fáj rá a fogam. Most megeszem és ezzel kettős örömet szerzek magamnak: megszabadulok ettől a minden lében kanál, szentelen egértől és egyúttal jól is lakom.

Már éppen rá akarta vetni magát az egérré, akinek menekülési útját elállta a vigyorgó Máriusz, amikor a két gonosztevőt erős karok ragadták meg: öt vidra és két hód vette körül a bűnösöket.

- Szerencsére időben érkeztünk - szólt megkönnyebbülve a vidrákkal érkező Csucusu. - Jobbnak láttam a vízi rendőrségre sietni, az közelebb van, mint a városi, ahol a kutyák vannak.

A két bűnöző azonban nem egykönnyen adta meg magát és Máriusznak már csaknem sikerült magát kiszabadítania, amikor megérkezett a két karnagy néhány macska és kutya kíséretében. Őket látván Soma és Máriusz meghunyászkodtak, különösen, amikor az érkezők között megpillantották a bernáthegyi hatalmas alakját.

- Ezekről a rendbontóktól végre szerencsésen megszabadult a kórus - mondta elégedetten a fekete kandúr karnagy.

- A társaik sem ússzák meg szárazon, sem ezek az orgazdák - mutatott a bulldog az eseményeket riadtan szemlélő kakukkra és társaira. - És már semmi sem akadályozhatja meg a Kutya-Macska Barátság Kórus jó szereplését.

- Úgy legyen - tett az I-re pontot Egbert.

10. Az első adásnap

Megindul a BárányTV első adása. A műsor: köszöntő, reklám előadás előtt, előadás közben és reklám előadás után, azután közvetítés a gigaszár dalnokverseny elődöntőjéről, közben reklámok.

A BárányTV stúdiója a Bárányfüredi Zenepalota második emeletén kapott helyet. A műsorigazgató az első adás napján összehívta valamennyi alkalmazottját és külső munkatársát.

De nemcsak a technikai személyzet volt jelen. A jelentős eseményen részt vettek a város vezetői, művészei, valamint sok meghívott jelentős belföldi és külföldi személyiség. Ott volt a mókus, a kultúrpalota igazgatója és persze nem hiányozhatott maga Tőkés Ruca elnök-vezérigazgató asszony sem, titkára Szarka Szilárd kíséretében.

A meghívottak között természetesen jelen volt a Kutya-Macska Barátság Kórus két karnagya, valamint Csucus, Egbert és Bundás is.

A műszaki személyzet, akik a felvevő, világosító és más berendezéseket kezelték, feszülten várták az indítás pillanatát. Elérkezett az idő, bekapcsolták a berendezéseket és mindannyian feszülten figyelték a terem falára felfüggesztett hatalmas képernyőt, amelyen megjelent egy kosnak, a város polgármesterének szakállas arca.

*- Tisztelt nézőink, kedves barátaim! - kezdte mondanivalóját a polgármester. - Nagy nap ez a mai! Engedjék meg, hogy a BárányTV első adása alkalmából tisztelettel és szeretettel üdvözöljem önöket. Ezzel maga a város, Bárányfüred is, hatalmasat lép előre a világvárossá válás felé. Televízióink ma még ebben a néhány szobából álló szerény stúdióban kezdi meg munkáját, de meglátjátok, nem telik el egy félév és egy nagy, rendeltetéséhez méltó épület homlokzatát fogja díszíteni a felirat: **BárányTV**.*

- Ezúton is szeretnék köszönetet mondani városunk felvirágoztatójának, Tőkés Ruca elnök-vezérigazgató asszonynak és munkatársainak, akiknek nagylelkű támogatása tette lehetővé a Bárányfüredi Kulturális Hetek megtartását. Tehát, kedves barátaim, jó szórakozást kívánok mindenkinek.

A polgármester beszéde után a képernyőn Tőkés Ruca Elnök-vezérigazgató asszony arca jelent meg és mereven a vele szemben levő kamera mögött elhelyezett táblára felírt szövegre szögezve a szemét, igyekezett azt minél folyékonyabban felolvasni:

- Kedves nézőink, Bárányfüred lapossága... akarom mondani, lakossága! Nagy örömet jelent számomra és munkásaim... akarom mondani, munkatársaim számára, hogy elősegíthettük a BárányTV létrahúzását... akarom mondani, létrehozását. Ígérem, a jövőben is mindent megteszünk, hogy a város fejlődését előremozgassuk... akarom mondani, a város fejlődését előmozdítsuk.

Az utolsó mondat elhangzása után a liba képe eltűnt a képernyőről, de miután a mikrofont későn kapcsolták ki, a nézők - noha arcát már nem láthatták, hallották, amint azt mondja: „...na ugye, Szilike, milyen jól fel tudtam olvasni!”

Az elnök-vezérigazgató asszony beszédét követően a képernyőn megjelent a TV bemondónőjének, egy bájos, fiatal fehér hattyúnak arca, aki magát bemutatva közölte: a BárányTV nyitószámaként, Dél-Amerikai vendégművészek már világszerte nagy sikert aratott balettelőadása következik, amelynek címe: „**A kolibrik tánca**”, de előtte rövid reklám.

A rövid reklám azonban elég hosszúnak bizonyult. Először egy tarka macska jelent meg a képernyőn, aki egy élelmiszerüzlet polcain felágaskodva tanulmányozta a különféle „**Levespor**” feliratú zacskókat és közben csóválta a fejét. Egyszerre csak előlépett a polc mögül egy hosszúszakállú, öreg kecske és így szólt a macskához:

***Ebédre ma leves helyett
igyon inkább kecsketejet!***

Ezzel mosolyogva a macska kezébe nyomott egy tejjel teli poharat, amit az egyetlen hörpintéssel felhajtott, majd boldog mosollyal az ajkán megtörölte a száját és így szólt:

- Ezentúl leves helyett mindig kecsketejet iszom!

A kecske ezalatt, ugyancsak mosolyogva, a szakállát simogatta.

A következő reklámban két farkas találkozott. Az egyik álmélkodva mutatott a másik hatalmas fogaira és azt kérdezte:

- Hogy neked milyen élesek és fényesek a fogaid!

- Persze, - válaszolt a másik - mert a fogorvosom ajánlására Dentotitán acél ráspolyval élesítem őket.

Majd egy hang így szólt: „**Dentotitán super-kemény ráspolyok és reszelők a fogorvosi kamara ajánlásával.**”

További három reklám után végül elkezdődött az előadás. A romantikus táncjáték szereplői, a kolibrik, mint kis színes gömbök, szédületes sebességgel cikáztak fel és alá, alig lehetett követni őket a képernyőn.

A művészi balett után újabb reklámok következtek:

Az első reklám azzal kezdődött, hogy két kövér koca áll az utca sarkán. Az egyik rámutat egy jólöltözött malacra és így szól:

- Ez a malac biztosan a Super-Elegant haj- és sörteszobrászatban ondoláltatta ki ilyen szépen a farkát! (miközben a háttérben a zenekar halkan játszotta az „Ez a farka olyan farka, ondulálva van a farka” kezdetű népdalt)

További két reklám után egy sáska és egy szöcske felváltva szavalt verseket a „**Tücsökzene**” című vers-kötetből, majd újabb reklám következett:

A képernyőn megjelent egy kedves fiatal báránylány, rövid zöld dirndli szoknyában és elkezdett keservesen sírni:

- **Jajj, de sáros lett a patám, haragudni fog a papám!**

Erre megjelent egy kövér borz és így vigasztalta:

- **Ne izguljon, nem kell félni, sárkefével lekeféli.**

Ekkor a borz a nézők felé fordult és így szólt:

- **Sárkefék sertés sörtéből és ecsetek borz szőrből kaphatók csaknem féláron Borz Bódog szaküzletében, Üreg-utca 23/b.**

A reklámok után újra megjelent a bemondónő és bejelentette:

Most pedig kedves nézőink helyszíni közvetítést adunk a BárányTV által indított „Gigasztár” válogató dalnokverseny elődöntőjéről!

11. A gigasztár-verseny

A BárányTV megkezdve adását, mindjárt műsorra tűzte a gigasztár-versenyt, amelynek zsűrijében Csucus, Bundás és Egbert is részt vett. A műsor-igazgató elmagyarázta elképzeléseit. A versenyzők között szerepelt a vakond és Mitzi is.

A BárányTV adásának megkezdése után Fox Silver, a televízió műsor-igazgatója behívta Bundást, Csucusot és Egbertet, akiket már előzőleg felkért, vegyenek részt a másnap induló gigasztár-verseny bírálóbizottságában, zsűrijében.

- A BárányTV nagy várakozással néz a gigasztár-verseny elé, ami az elkövetkező napok egyik legfontosabb műsora lesz. Holnap felvesszük az elődöntőt és az egészet leadjuk. A verseny legjobbjai pedig még hosszú ideig szerepelni fognak különböző zenés és egyéb műsorokban. Magukat az a megtiszteltetés érte, hogy a zsűri tagjai lehetnek. A zsűri elnöke én leszek, tagjai egy dolmányos varjú, egy siketfajd és maguk. A többiek nem értenek az énekléshez, a varjú csak káromni tud, a fajd pedig... nos ő egy siket fajd. Ezért van szükség a maguk szakértelmére, de előre megmondom, bizonyos esetekben nemcsak az előadás színvonalát kell figyelembe venni, hanem az énekes személyét is. Értik, ugye?

- Nem! - válaszolt őszintén Csucus. - Hogy kell az énekes személyét figyelembe venni?

- Úgy - felelte a róka - hogy... De egyszerűbb, ha mondok egy példát: ha egy jegesmedve kukorékol, nem azt kell nézni, tud-e olyan szépen kukorékolni, mint egy kakas, hanem azt, szebben kukorékol-e, mint a jegesmedvék általában!

- De miért kellene egy jegesmedvének kukorékolni? - kérdezte Bundás, akinek láthatólag nem volt érzéke a modern műsorpolitikához.

- Értsék már meg végre - mondta türelmetlenül az ezüstróka - a közönség arra figyel fel, ami feltűnő. Nem mindenki kíváncsi arra, hogyan kukorékol egy kakas, de ha egy jegesmedve kukorékol...!

- És tényleg egy jegesmedve fog a műsorban kukorékolni? - kérdezősködött tovább a kutya.

- Nem - sajnálkozott szomorúan a műsorigazgató. - Ezt csak példaként mondtam. - De - mondta megvigasztalódva - fog szerepelni egy liba, aki mekeg.

*

Másnap, a TV-adás megkezdése előtt, össze is ült a bíráló bizottság, hogy meghallgassa és kiválassza a versenyre jelentkezők közül azokat, aki elnyerhetik a gigaszár címet. Az ezüstróka átnyújtotta Csucsunak a jelentkezők listáját.

- Itt a gigaszár válogató versenyre jelentkeztettek névsora, valamint az, ki mit kíván előadni. Szerintem ebben a sorrendben kellene behívni őket, de nézzék át és mondják meg, ha esetleg mást javasolnak.

Csucus kezébe vette a névsort, amely tizenöt nevet tartalmazott és hangosan felolvasta. A zsűri tagjai egymásra néztek, de senkinek sem volt ellenvetése, a varjú kivételével, aki azt javasolta, elsőnek kollégáját, a varjú körökben közmegebecsülésnek örvendő Vetéssy Varnyú Vilmost engedjék fellépni, de az elnök, ellentmondást nem tűrő hangon, visszautasította a változtatást:

- Én azt kértem, mondják meg, ha esetleg mást javasolnak, de ez nem azt jelenti, hogy kell is mást javasolniuk. A sorrend marad!

*

Így, amikor a BárányTV munkatársai elhelyezkedtek a kamerák előtt és bekapcsolták a nagyteljesítményű jupiter-lámpákat, az eredeti sorrendnek megfelelően elsőként a Vakondok Környezetvédő Alapítványa Levegő Munkacsoportjának elnöke lépett a terembe, hogy előadja a Levegővédelmi Indulót. Megállt a bíráló bizottság előtt és felszólítás nélkül énekelni kezdett volna, ha a róka meg nem állítja és ki nem kérdezi, ki ő, miért jelentkezett a versenyre és kitől származik a dal, amit elő kíván adni.

- A vakond környezetvédő alapítvány levegő munkacsoportja indulóját szeretném előadni - válaszolt a vakond fejét öntudatosan hátravetve, amitől majdnem lerepült a szemüvege. - Én vagyok a munkacsoport elnöke - tette hozzá szerénykedve, de büszkén. - Nagyon fontosnak tarjuk a levegő minőségének védelmét és ezért semmilyen áldozattól sem riadunk vissza, hogy mozgalmunkat indulónkon keresztül mindenhol megismerjék. Engedjék meg, hogy elénekeljem önöknek indulónkat, amelynek mind dallama, mind a szövege szerény személyem szerzeménye.

Ezzel belekezdett az énekbe, ami így kezdődött:

***A sok állat mind jó barát,
Nem tépik ki egymás haját.
Együtt óvnak erdőt, mezőt,
Nem szennyezik a levegőt!***

A dal ezután folytatódott, szakaszonként részletezve, melyik állat hogyan szeretné a levegő szennyezését megakadályozni. A tizenkilencedik szakasz után, amelyben az előadó azt állította, a strucc a levegőszennyezés megakadályozása céljából dugja a fejét a homokba, a zsúri elnöke megállította.

- Köszönjük, ennyi is elég volt, hogy tehetségét megmutassa. Kérem, fáradjon ki és küldje be a következőt.

A következő egy búbosvöcsök volt, aki az „Úgy jóllaktam, mint a vöcsök...” kezdetű madár-népdalt énekelte. A népdal maga nem volt rossz, annál rosszabb volt viszont az előadás, mivel a vöcsök mindössze három hangot tudott kiénekelni.

Harmadikként a dolmányos varjú zsúritag barátja, Vetéssy Vilmos lépett a terembe. Bemutatkozás után azonnal éktelen, fülsiketítő káromlásba kezdett. A dolmányos varjú elragadtatva hallgatta, de a többi zsúritag, az elnököt is beleértve, csak a legnagyobb erőfeszítés árán tudta megállni, hogy ne fogja be a fülét. A következő jelölt, egy varangyos béka sem járt nagyobb sikerrel, hasonlóképpen az utána következő teknős, a három kacska és a két karvaly.

Felhívta azonban magára a figyelmet a következő előadó, az „Aranybárányhoz” címzett kávéház bárénekesnője, egy rövid szoknyácskába öltözött, csinos fekete bárány, aki bánatos bégetéssel közkedvelt sanzonját adta elő:

***Nem vagyok és soha részeg,
Bánatosan legelészek.
Hogy kiadjam szívem mérgét,
Lerágom a fűzfák kérgét***

- Nem rossz, nem rossz! - morgott a róka, miután a bárányt kiküldte. A többiek is egyetértettek vele, csak a varjúnak volt kifogása ellene, mert, mint mondta, „nem elég érdes a hangja”.

A következő jelentkező nem volt más, mint Mitzi, a sárgaszalagos fekete cica. Amit előadott, az a Macskazene-kar egyik legkedveltebb száma volt, a „Holdfényes séta a vizes háztetőkön”. Mitzi ezt szép dallamos nyávogással adta elő, körbesétálva és időnként meg-megállva egy-egy zsúritag előtt, nagy sárga szemét időnként megpihentetve rajtuk. Végül Csucusu előtt állt meg, olyan áhítattal bámulva rá, hogy az zavarában alig mert a cicára nézni. Ahogy befejezte, a zsúri tagjai önkénytelenül is elkezdtek tapsolni. Amikor kiment, az elnök csettintett egyet:

- Eddig ez volt a legjobb!

A többiek bólogattak, még a varjú is elfelejtett tiltakozni.

A következő két szám után, amelyeket egy pele és egy menyét adott elő közepes sikerrel, az ezüstróka által már bejelentett hófehér liba következett, aki élénk mekegés közepette adta elő a kecskék által annyira kedvelt „Egyedül kószálok a lerágott tarlón” kezdetű dalt. Amikor a termet elhagyta, a zsűri elnöke, az ezüstróka, ellentmondást nem tűrő hangon, elragadtatva kijelentette:

- Ez az, amire a modern zenében szükség van.

Ezután a zsűri visszavonult, mialatt a TV egy madártápszer reklámot mutatott be, majd rövid idő múlva visszatért és Silver elnök bejelentette: a bíráló bizottság egyhangú ítélete alapján a középöntőbe jutott a mekegő liba, a fekete bárány, Vetéssy, a varjú, a vakond és Mitzi.

Ezt követően újabb reklámok következtek, majd a bemondónő megköszönte a nézők figyelmét, bejelentette, hogy a BárányTV aznapi, első adása véget ért és közölte, hogy a további napokban a TV egész nap műsort fog sugározni. Mindjárt közölte is, hogy másnap, a reggeli hírek után, a gigasztár dalnokverseny közvetítése folytatódik a középöntővel.

12. Egbert meghívót kap

Egbert meglepetésére meghívót kap a Nemzetközi Rágcsáló Konferenciára, ahol értékes kapcsolatokra tesz szert.

A gigasztár dalnokverseny elődöntője után Egbert fáradtan tért vissza a szállodába. Alig várta már, hogy ledőlhessen ágyára és kipihenhesse az egész napi munkát. Sokan azt hihetik, hogy egy zsűritagnak nincs más dolga, mint csendben üldögélve meghallgatni az előadókat és a végén pontozni az előadást. Senki sem szokott arra gondolni, milyen fárasztó lehet egész idő alatt feszülten figyelni, hogy a hallottakat és látottakat a végén össze tudja hasonlítani és kiválasztani közülük, ami jó volt és ami rossz.

Egbert kimerültségét tetézte, hogy az elmúlt napokban a fél éjszakát a kaszinóban és a mulatókban töltötte, amelyek látogatása számára és barátai számára - hála Tőkés Rucáék nagyvonalúságának - nem került semmibe. Aznap azonban már annyira fáradt volt, hogy visszautasította Csucusu hívását, aki a Mitzivel és Bundással ismét a kaszinóba készült. Nem volt más vágya, mint kialudni fáradtságát. Csalódott. Ahogy a szálló recepciójához ment, hogy elkérje szobája kulcsát, az ügyeletes ürge közölte vele, levele érkezett.

Egbert átvette és kibontotta a borítékot és meglepetéssel látta, hogy meghívó van benne a Nemzetközi Rágcsáló Konferencia késő délutáni ülésére. A meghívás nagyon udvarias volt, de a tárgy fontosságára való tekintettel nagyon határozott. A meghívót nem kevésbé jelentős személy írta alá, mint maga monsieur Jean-Baptiste Souris (kiejtve möszjő Zsanbaptiszt Szuri) a világ valamennyi rágcsálóját tömörítő nemzetközi szervezet nagytekintélyű elnöke.

Egbert belátta, hogy ezelő a meghívás elől nem térhet ki. Éppen csak átöltözni volt ideje az alkalomhoz illő ruhába, enni azonban nem. „Remélem - gondolta magában - ilyen előkelő helyen csak akad majd valami harapnivaló.” Jól gondolta. Ahogy belépett a szálló díszes konferencia termébe, azonnal szemébe ötlött a hosszú terített asztal, amelyen szalonnától szemes gabonáig és kukoricáig, mindenfajta, a rágcsálók számára kedves étel megtalálható volt. Csak sajtból tizenkét fajtát számolhatott meg a szemlélő, a puha camemberttől az ementálin és a trappistán keresztül a kemény parmezánig.

De voltak is elegenden, akik a tömördek ételt elfogyaszthatták. Látott ott Egbert a patkányokon és egereken kívül pézsmapatkányt, mezei pockot, sőt egy burnuszba öltözött egyiptomi ugróegeret is. Az elnökségi emelvényen egy patkány és egy ürge között maga az elnök, Jean-Baptiste Souris professzor foglalt helyet.

Éppen időben érkezett, mert alig ült le a középső sorok egyikében, amikor a patkány felemelkedett ültéből és bejelentette, hogy a rágcsálók nemzetközi szövetségének elnöke, Souris professzor kíván szólni. Ezután a professzor emelkedett szólásra.

- Tisztelt barátaim, kedves rágcsáló társaim!

- Elérkezett az idő, hogy mi, a világ valamennyi országában nagy történelmi múlttal rendelkező rágcsálók, megmutassuk, mire vagyunk képesek! - kezdte beszédét Souris, aki első látásra jelentéktelen fehér-egér volt, de amikor megszólalt, határozott hangja azonnal magára vonta minden jelenlevő figyelmét.

A professzor a továbbiakban rámutatott arra, hogy a rágcsálók számos területen maradandót alkottak. Ismertette a patkányok szerepének fontosságát a hajózásban, akiknek menekülése hívja fel a tengerészek figyelmét arra, hogy hajójuk rövidesen el fog süllyedni. Beszélt az úrkutatásban résztvevő fehér-egerekről is, akik úrhajókon repültek körül a földet. Végül rámutatott arra, hogy a rágcsálók ma már a tudományban és a művészetben is jelentős szerepet játszanak. És Egbert egyszerre meglepve hallotta, hogy az ő nevét említi:

- Példaként meg kell említenem mindjárt a jelenlevő kedves Egbert egér-barátunkat, aki tehetsége révén bejutott egy macska zenekarba, ahol nagy sikereket ért el és később egyik alapítója és talán legfőbb szervezője lett a jelenleg ebben a városban is fellépő Kutya-Macska Barátság Kórusnak.

- Egbert barátunk híre hozzánk külföldre is eljutott. Külön örömet jelent nekem, hogy az ő közreműködésével megvalósulni látszik az a régi és soha nem titkolt vágyam, hogy a különböző és eddig egymással szembenálló állatfajták végre együttműködjenek egy közös cél érdekében. Így mi, rágcsálók is elfoglalhatjuk végre méltó helyünket az állatok sorában. Alapítványunk jelentős anyagi forrásokkal rendelkezik és ezt a pénzt szívesen fordítanánk ilyen és hasonló célok elérésére.

Souris professzor nagysikerű beszéde után a jelenlevők az asztalokhoz mentek, hogy baráti eszmecsere közben elfogyasszák a felhalmozott sok finomságot. Egbertet sokan üdvözölték. Elbeszélgetett magával a professzorral is, aki neki külön is elmondta, milyen fontos, hogy kutyák, macskák és egerek békésen együttműködjenek és szívesen fordítana jelentős összegeket is ennek elősegítésére.

- Nem szűkölködünk a pénzben - jelentette ki a professzor. - Alapítványunknak számos tehetős tagja van, mint például az az olajsejk - mutatott a burnuszos egyiptomi ugróegérre.

Egbert hazatérése után elégedetten állapította meg, hogy érdemes volt részt vennie a rágcsálók nemzetközi találkozásán, ahol sok értékes ismeretségre tett szert, pedig akkor még nem is tudta, milyen kihatása lesz ennek a kórus további működése szempontjából.

13. Kitör a botrány

Megkezdik a közvetítést a „gigasztár” verseny döntőjéről, de a TV adása közben megjelennek a hitelezők és kitör a botrány. A kórust kirakják a szállóból.

A Kutya-Macska Barátság Kórust nem rázta meg a hangszerlopás tetteinek leleplezése. A főkolomposokat, Máriuszt és Somát a rendőrség letartóztatta, tettestársaik ellen vizsgálat indult és természetesen azonnal kizárták őket a kórusból. A többiek megkönnyebbülten vették tudomásul az eseményeket, ami javította a kórus hangulatát. A kutyák és macskák közötti feszültség észrevehetően csökkent, itt-ott már komoly barátság kezdett kialakulni közöttük.

Bár létszámuk négy kutyával és három macskával csökkent, a kórus megmaradt tagjai kellemes estét töltöttek Báránfyüreden Tőkés Ruca elnök vezérigazgató költségén. Bejárták Báránfyüred nevezetességeit és kellemes estét töltöttek a kaszinóban. Mindannyian kaptak néhány zsetont, amivel elkezdheték a játékot, így azok elvesztése csak azoknak okozott fájdalmat, akik eleinte nyeresben voltak és azt hitték, gazdagon fognak távozni. De nekik is hamar meg kellett ismerni a törvényszerűséget: egy játékkaszinóban igazában csak egy nyertes lehet, maga a kaszinó.

Másnap reggel az egész kórus időben felsorakozott, hogy a beígért gigasztár középdöntő után, a BárányTV műsorában megjelölt időben megtartsák első szereplésüket a TV képernyőjén. A stúdió előtere zsúfolt volt. Rajtuk és a gigasztár dalnokverseny résztvevőin kívül jelen volt még egy szöcskékből álló akrobata csoport, valamint az úszatóházi kacsa-színjátzó csoport, akik a „Kacsa és a kalucsni” című, nagysikerű vígjátékot voltak hivatottak előadni.

A műsornak megfelelő időpontban valóban megkezdődött az adás. Elsőként hírösszefoglaló következett. A rendező jó érzékkel válogatta össze a be-

mondókat, a szomorú híreket egy bánatos borz olvasta fel, a vidámakat egy kacagó gerle.

A hírek után a már megszokott reklámok következtek, majd megkezdődött a sokak által már nagyon várt, népszerű gigasztaár dalnokverseny közép-döntője. Elsőnek ismét a környezetvédő vakond lépett fel, aki, mielőtt saját-költésű dalának előadásába belekezdett volna, röviden összefoglalta a Vakondok Környezetvédő Alapítványa Levegő Munkacsoportjának programját, aminek a lényegét úgy lehetett összefoglalni: „Minél kevesebbet mozgunk, annál kevesebb levegő fogy, főleg a föld alatt.”

A vakond előadása mérsékelt sikerrel járt a stúdió közönségénél, akiket azért engedtek be a nyilvános előadásra, hogy tapsoljanak. Az ezüstrókának nem is tetszett és amikor a kamera nem volt ráirányítva, kezeit összeütve, felállva biztatta tapsra a közönséget. Ez meg is hozta a gyümölcsét, mert amikor a következő énekes, a fekete bárány lépett a porondra, fergeteges vastaps fogadta. Sanzonjának befejeztével a vastaps megisméltődött és nem is halt el, mert ahogy a bárány a közönség felé csókot dobálva és hajlongva kifelé indult, máris Mitzi jelent meg a színen, nem kisebb lelkesedést váltva ki.

Mitzi, nem hazudtolva meg hírét és meghálálva az előlegként kapott tapsot, csodálatos átélessel adta elő a már az elődöntőben sikert aratott „Holdfényes séták a vizes háztetőkön” című sanzont. A siker óriási volt, a közönség szünni nem akaró tappsal jutalmazta az előadást, hangosan „újrázva”. Mitzi boldogan hajlongva köszönte meg az elismerést. Nála boldogabbnak csak Csucusu látszott, aki kiesve a pártatlan zsűritag szerepéből, maga is lelkesen tapsolt és éljenzett. Az ünneplést meghálálendő, a sárgaszalagos, fekete cica újra meghajolt és belekezdett az előbbinél még érzelmesebb „Macskaköves az én utcám...” kezdetű sanzomba. De alig énekelte el az első sort, amikor szörnyű dolog történt: felcsapódott a stúdió ajtaja és három megtermett vaddisznó rontott be. Egyenesen a középen elhelyezkedő emelvény felé rohantak, útjukban feldöntve a lámpákat és a felvevő kamerákat, szétkergetve az útjukban levő zenekart.

Mitzinek torkán akadt a hang, illetve csak az ének, mert hangját újra kieresztve rémült sikoltozással menekült. A zsűri tagjai is felugráltak a helyükről és az ezüstróka rákiáltott a vaddisznók vezetőjére:

- Mit akarnak itt, miért teszik tönkre az előadást?

A vaddisznó megállt és megállást intett társainak is.

- Figyelmeztettük magukat, hogy egyenlítsék ki tartozásukat. A határidő lejárt, addig nem lesz itt TV-adás, amíg mindent ki nem fizetnek!

- Várjanak egy kicsit - mondta a műsorigazgató. - Én, azaz mi itt a TV-nél nem tudunk semmiről, nem ismerjük a „Társaság” pénzügyeit. Várjanak egy kicsit, ne törjék össze a többi berendezést! Már úgysem tudjuk folytatni az előadást - tette hozzá elkeseredve. - Beszélek a főnökasszonnyal.

- Rendben van - mondta a vaddisznó. - De ne merjék folytatni az adást, mert megkeserülnek. Mehetünk fiúk - szólt oda a többieknek. - Még visszajövünk.

A vaddisznók elvonultak, a kétségbeesett ezüstróka elrohant, hogy az elnök-vezérigazgató asszonnyal beszéljen, a többiek szétszéledtek. A Kutya-Macska Barátság Kórus tagjai, Csucus kivételével, aki az elkeseredett Mitzit vigasztalta, visszamentek szálláshelyükre, a hotelba. Ott azonban újabb kellemtelen meglepetés érte őket. A szálloda előcsarnokának közepén ott állt már valamennyiük poggyásza, amelyet éppen az imént hozatott le szobáikból, illetve lakosztályukból az igazgató, aki már lent várta őket. A nemrég még olyan barátságos igazgató most fagyos udvariassággal közölte, hogy el kell hagyniuk a szállót, hacsak visszamenőleg ki nem fizetik a költségeket.

- Nézzék - válaszolta, amikor a kórus vezetői tiltakoztak az eljárás ellen - nem tehetek mást. Így is ráfizetek magukra, nincs, aki megtérítse költségeinket.

- De hát Tőkés Ruca biztosított minket, hogy minden költségünket fedezi - szólt közbe Egbert.

- Tőkés Ruca a saját lakosztályát sem tudja kifizetni - mondta bosszúsan a szállodaigazgató. - Tőkés Ruca tönkrement, egész vagyonát elsikkasztották a tanácsadói, azok a külföldi rókák.

- De pillanatnyilag sehová sem tudunk menni - mondta a fekete kandúr karnagy kétségbeesve.

- Nem bánom, estig itt hagyhatják a bőröndöket, de éjjelre keressenek maguknak más szállást - mondta az igazgató és elsietett egy újonnan érkezett vendég elé.

- Most mit tegyünk? - kérdezte tanácstalanul a Kutyaházi Uगतó kórus karnagya a többiek felé fordulva.

- Azt hiszem, meg tudjuk oldani a dolgot - szólalt meg váratlanul Egbert.
- Várjatok meg itt, egy óra múlva itt vagyok.

14. Egbert egér rendet teremt

Egbert felhasználja kapcsolatait. Mégis megrendezik a Báránfyüredi Kulturális Heteket. A kórus hosszúlejárátú megbízást kap. Mitzi elmegy a rókával.

A Kutya-Macska Barátság Kórus tagjai letörten üldögéltek a szálló előcsarnokában, amikor Csucus belépett.

- Hát borzasztó, hogy elbántak ezzel a szegény Mitzivel! - kezdte köszönés helyett. - De talán tisztázódik a helyzet, újra szerepelhet és biztosan ő nyeri meg a gigasztár vetélkedőt. De miért üldögéltek itt mindannyian? - kérdezte, hirtelen észrevéve, hogy az egész kórus az előcsarnokban van és csodálkozva bámul rá. - Csak nem valamilyen újabb fellépésről van szó?

- Nem barátom - mondta bosszúsan a fekete kandúr karnagy. - Inkább lelépésről. Leléptettek minket, kidobtak a szállodából, mehetünk haza!

- Csak azt nem tudom, miből? - szólt közbe a bulldog. - Nincs egy huncut garasunk sem.

Sokáig tartott, amíg Csucusu megértette, nem az a legnagyobb baj, hogy Mitzi a TV műsor megszakítása miatt nem juthatott be a gigasztár dalnokverseny döntőjébe. Akkor aztán ő is odatelepedett a többiek közé.

*

Ezalatt Egbert felkereste monsieur Jean-Baptiste Souris (möszejő Zsanbabbitiszt Szuri) professzort, a rágcsálók nemzetközi szervezetének nagytekintélyű elnökét. Tájékoztatta a sajnálatos eseményekről és a kórus pénzügyi nehézségeiről. Emlékeztette a professzort a nemzetközi konferencián elmondott beszédére:

- A konferencián azt hangsúlyozta professzor úr, mennyire fontosnak tartja, hogy a különböző és eddig egymással szembenálló állatfajták végre együttműködjenek egy közös cél érdekében. Így, mint mondta, a rágcsálók is elfoglalhatják végre méltó helyünket az állatok sorában. - Azt is említette, - tette hozzá Egbert - hogy alapítványuk jelentős anyagi forrásokkal rendelkezik és ezt a pénzt szívesen fordítanák ilyen és hasonló célok elérésére.

- Egyszóval arra akar kérni, kedves Egbert - mosolygott Souris professzor - adjak pénzt a BárányTV működtetéséhez és a gigasztár dalnokverseny folytatására. Nos, sajnálom, a BárányTV működését ugyan helyeslem, de ez elsősorban Bárányfüred számára fontos. Ami pedig a gigasztár dalnokversenyt illeti, ízlésromboló, pusztán reklámcélokat és nézettség növelést szolgáló műsorokra nem adok pénzt - tette hozzá.

- Nem ezt akartam kérni - mosolygott Egbert is. - A BárányTV működtetése valóban a város érdeke és remélem, meg is oldja. A gigasztár dalnokverseny nekem sem hiányzik. Viszont, mint tudja, Tökés Rucáék anyagi támogatásával jött létre a Bárányfüredi Kulturális Hetek előadás sorozata, ami most, hogy a Társaság tönkrement, veszélybe került. A műsor keretén belül került volna sor a Kutya-Macska Barátság Kórus előadásaira is. Arra kérem Elnök úr, a Bárányfüredi Kulturális Hetek műsorához, ezen belül különösen a mi előadásunk megtartásához, nyújtson pénzügyi támogatást.

- Erről esetleg lehet szó - mondta az öreg egér elgondolkozva. - De csak egy feltétellel: A Bárányfüredi Kulturális Hetek műsorában csak azok az előadások szerepelhetnek, amelyeket én megfelelőnek tartok. És ezalatt az idő alatt a BárányTV sem adhat más műsorszámokat.

- Köszönöm, ez természetes. Persze, ehhez a polgármesternek is hozzá kell járulnia. Megyek és beszélek vele, biztosan meg tudom győzni - mondta Egbert, majd elbúcsúzott az elnöktől és átment a polgármesteri hivatalba.

*

A hotel előcsarnokában várakozók türelme már fogytán volt és egyesek elkezdtek morgolódni, amikor újra megjelent a szálloda igazgatója.

- Melyik önök közül Egbert úr? - kérdezte.

- Sajnos pillanatnyilag nincs itt - válaszolta a fekete kandúr karnagy.
  - Kár - sajnálkozott az igazgató. - Az önök szállásfoglalását kellene megbeszelnünk vele.
  - Nincs mit megbeszélni - szólt közbe dühösen a Kutyaházi Uगतó karnagya, a bulldog, aki már nagyon unta a várakozást. - Megmondtuk, hogy nem tudjuk visszamenőleg kifizetni a szobák költségeit.
  - Nem erről van szó - mondta a szállodaigazgató. - Az eddigi költségeket kifizették, sőt további tartózkodásuk költségeit is.
  - Nahát, megmondtam ugye, hogy Tökés Ruca asszony el fogja intézni a dolgot - nézett körül diadalmasan Csucusu.
  - Ki kell ábrándítanom az urat - mosolygott az igazgató. - Mondtam már, hogy a saját lakosztályát sem tudja kifizetni. Az önök költségeit a rágcsálók nemzetközi szervezetének nevében monsieur Jean-Baptiste Souris professzor fizette ki.
  - Aki egyúttal fedezi a kórus előadásának költségeit is - kapcsolódott a beszélgetésbe Egbert, aki éppen időben lépett be a hotelbe. - Visszaköltözhetünk tehát a szállodába és megtarthatjuk az előadásokat.
  - És mi lesz a gigasztár dalnokversennyel? - kérdezte csalódottan Csucusu, aki elsősorban Mitzi gigasztári esélyei miatt aggódott.
  - Abból nem lesz semmi - felelt Csucusu. - Souris elnök úr hallani sem akar róla és a polgármester sem, aki különben Rucáék nélkül is működtetni kívánja a BárányTV-t.
  - Mi lesz akkor szegény Mitzivel? - kérdezte izgatottan Csucusu.
  - Ne aggódjon kedves Csucusu - kapcsolódott a beszélgetésbe végszóra a sárgaszalagos fekete cica, aki két bőrönddel a kezében akkor szállt ki a liftből. - Fox elvisz magával Amerikába, igaz, drágám? - fordult a mögötte jövő ezüst-rókhához, a BárányTV volt műsorigazgatójához, Mr. Silver Foxhoz.
  - Igaz, kedvesem - mondta bosszúsan a róka. - Itt nincs helye az igazi tehetségeknek.
- Azzal biccentett és a Mitzivel együtt távozott a szálló forgó ajtaján keresztül.

15. Pirci és Csucusu

A kórus tagjai visszakapják szobáikat és nyugodtan készülnek a másnapi fellépésre. Majdnem minden rendbe jött, csak Csucusu és Pirci nem akarnak kibékülni. Vagy mégis...?

A kórus tagjai megnyugodva költöztek vissza hotelszobáikba. Valamennyien azt a szobát kapták vissza, amiben laktak. A szálló megüresedett, sokan elköltöztek, mivel Tökés Rucáék csődbemenetele miatt elvesztették állásukat, új lakók pedig nemigen érkeztek, amióta a „Társaságról” kiderült, hogy

fizetéképtelen. Persze vége volt a nagy éjszakai életnek, a Kutya-Macska Barátság Kórus kutyái és macskái már nem járhattak ingyen játékkaszinóba és a helyi bárók és diszkók sem fogadták tárt karokkal és főleg nem ingyen azokat, akik a Társaság támogatását élvezték. De nem panaszkodhattak, járhattak volna rosszabbul is, ha Egbert nem használja fel kapcsolatait és nem intézi el, hogy a kórus szerződését meghosszabbítsák. Szállásuk megvolt és étkezéseik ki voltak fizetve.

A két karnagy fel is használta az alkalmat, hogy az utóbbi napok léha életmódjától elkényeztetett énekeseket visszaszoktassák a megszokott kerékvágásba és visszaállítsák azt a fegyelmet, ami az utóbbi időben, főleg Máriusz és Soma rendbontóinak eltávolítása után, kialakult.

Vacsorázni is együtt mentek. Egbert Csucusu mellé ült, aki üresen hagyott kettejük között egy helyet Pirci számára. A pirosszalagos cica szokásához híven késve érkezett.

(Ezt a szokását még a fekete kandúr karnagy is elnézte neki, részben Csucsura való tekintettel, részben azért, mert ő volt a legcsinosabb cicalány a kórusban. Pirci, ahol lehetett, élt is ezzel a kiváltságával, csak akkor óvakodott elkészni, amikor a Kutyaházi Uगतó kórus karnagya, a bulldog vezényelt. Őrá nem hatottak a fehér cica bájai és így tőle is megkövetelte a szigorú fegyelmet.)

Szóval, mint már említettem, Pirci szokásához híven utolsónak ült az asztalhoz és mivel nem volt már több hely, kénytelen volt Csucusu mellé ülni. Csucusu, miután a sárgaszalagos Mitzi látványosan cserbenhagyta, gyorsan belátta, hogy a Pircivel folytatott „haragszom rád” játékban csak vesztes lehet, igyekezett úgy tenni, mintha mi sem történt volna. Bár a sárgaszalagos fekete cica nagy hatással volt rá, igazában sohasem akart Pircivel szakítani, csak meg akarta torolni, hogy az nélküle táncolta végig a kaszinóban az első éjszakát.

Pirci viszont érezte fölényét és elutasított minden közeledést. Miután nem talált más helyet, leült ugyan, de feltűnően rá sem nézett Csucsura, hanem csak az egérrel beszélgetett. Egy idő után megkérte Egbertet, cseréljen vele helyet. Ez olyan feltűnő volt, hogy az eddig Egbert másik oldalán ülő kandúr karnagy aggódva súgta Egbert fülébe:

- Kellene valamit tenni! Ez rossz hatással lehet a közös munkára. Mind a ketten szólóénekesek! Ki kell őket valahogy békíteni egymással! Nincs valamilyen ötleted?

- Majd megpróbálok valamit - válaszolta Egbert, miközben felállt és helyet cserélt Pircivel.

A vacsora a továbbiakban nyugodtan folytatódott. Mielőtt véget ért, Egbert felállt, kiment az előcsarnokba és rövid megbeszélést folytatott a liftet kezelő mókussal. Az bólogatott, vigyorgott, azután kezét fogtak és Egbert visszament az asztalhoz, ahol közben a többiek is befejezték a vacsorát. Mielőtt leült, a fekete kandúr fülébe súgta:

- Tartsd itt egy darabig Csucusut, amíg nem adok jelt.

Lassan eloszlott az asztaltársaság. Csucusu is felállt és fel akart menni a huszonharmadik emeleti szobájába, de a karnagy megállította azzal, hogy a holnapi előadást megbeszélje vele.

Pirci, aki utoljára érkezett, még evett. Egbert visszaült mellé és megígértette a cicával, hogy vacsora után átöltözik és félóra múlva visszajön kicsit táncolni.

- De arról ne is álmodjon, hogy Csucusuval táncolni fogok, vagy akár szóba is állok - mondta, miközben elindultak a lift felé.

Közben Egbert intésére a kandúr is elbúcsúzott Csucusutól, aki szintén a lifthez ment és beszállt.

- Várj meg minket! - kiáltott utána Egbert. A lifthez kísérte a cicát, előre engedte, beszállt, majd amikor az ajtó kezdett becsukódni, kiugrott.

- Elnézést, de elfelejtettem valamit - mondta, miközben a liftajtó becsukódott. A lift elindult kettejükkel, de a tizenharmadik és tizennegyedik emelet között hirtelen megállt.

- Mi történt? - kérdezte a kandúr karnagy, aki még az előcsarnokban maradt.

- Semmi különös, csak Pirci és Csucusu benragadtak a liftben - válaszolt az egér és kacsintott. - Nem nagy dolog, néha előfordul. Semmi baj, negyedórán belül kiszabadítják őket. Addig jó volna, ha lehívnád ide a Macskazene-kart.

16. ...ha jó a vége!

*Csucusu kibékül a pirosszalagos cicával. Elhangzik a Macskazene-kar legújabb, nagyszerű énekszáma. És bizonyára már rájött az olvasó, miért volt az első fejezet címe: **Minden jó, ha...***

Eltelt negyedóra, félóra, háromnegyed óra. A lift már jó félórája újra működött. A Macskazene-kar tagjai, akik a szálloda előcsarnokában váraoztak, már kezdtek türelmetlenkedni. Végre megnyílt a liftajtó és - na, mit gondoltok, ki lépett ki belőle? Igen, jól gondoltátok! Csucusu és Pirci, kart karba öltve, összebújva.

Kilépve a liftből, megdöbbenve látták, hogy az egész Macskazene-kar ott áll és mosolyogva nézi őket. Ekkor előlépett a kórus fekete karnagyja és így szólt:

- Kedves barátaim! Nagy öröm számunkra, hogy kórusunk két oszlopos tagja, két szólóénekesünk végre kibékült. Kutya barátainkat, akikkel immár nagyon jó a kapcsolatunk, szándékosan kihagytuk ennek az eseménynek megünnepléséből. Ez a mi belügyünk. És most engedjétek meg, hogy tiszteletkre elénekeljük a Macskazene-kar legújabb dalát, Egbert barátunk szerzeményét, amely nagyon is illik az alkalomhoz, de még inkább mindahhoz, ami a közel-múltban történt.

Azzal a kórus felé fordult, intett és a Macskazene-kar rázendített:

Mikor rájössz, hogy nagy baj van
És te nyakig ülsz a bajban:

Ha nagy lett a villanyszámla,
Hogy nem mehetsz szabadságra.
Ha kedvesed mással látod,
Hogyha átvert a barátod,
Elromlott a mosógéped,
Kiesett a fogtömésed,
Ha nem jött meg a szerelő,
Ha beázott az új cipő,
Hogy kicsi a fizetésed,
Kidobott a feleséged,
Ha a főnököd lekapott,
Egyes lett a dolgozatod,
Ha az autódat feltörték,
Kiegték a villanykörték,
Ha odaégett az ebéd,
Hogyha begörcsölt az epéd:

**Nincs segítség? Nem megy semmi?
Nem kell mindjárt megijedni!
Nagyobb baj is akad máshol!
Biztosan te is kimászol.
Sose add fel, ne légy csacska,
Egérből is lehet macska!**

V É G E

(fülszöveg)

A Kutya-Macska Barátság Kórus előadó körútra indul, hogy részt vegyen a Báránfyüredi Kulturális Hetek rendezvényein, ahol többek között gigasztaárdalnokversenyt is indítanak. A közben felmerült nehézségek Egbert, a Macskazene-karban tevékenykedő eszes egér közreműködésével oldódnak meg: a hangszer-tolvajok leleplezése és a kórus anyagi támogatása éppen úgy, mint barátjának, Csucsunak, a macskának kapcsolata Pircivel, a piros-szalagos cicával.

(A kiadó megjegyzése: A könyv folytatása a szerző „Egbert egér útrakél” és „Egbert egér intézkedik” című mesekönyveinek, amelyek alapján készült rádió-mesejátékokat a Petőfi Rádió 2005. augusztus 20-án és 21-én 13 óra 15 perckor közvetítette.)

Ábrák fejezetenként, (eredeti) kézirat oldal, rajz-szöveg.

1. fejezet. 4. oldal

Egyik oldalon kutyák állnak, a másikon macskák, középen áll Egbert és magyaráz.

Szöveg: *mindkét énekkarnak az a célja, hogy az előadó-körút jól sikerüljön.*

2. fejezet. 8. oldal

A két karnagy, a fekete kandúr karnagy és a bulldog karnagy (frakkban), háttal áll és egymást tessékeli befelé az ajtón.

Szöveg: *udvariaskodva megálltak, egymást kölcsönösen előretessékelve*

3. fejezet. 13. oldal

Bevonul a zenekar, elől Egbert cintányérral, utána Bundás, trombitálva, végül Csucusu, a nyakában lógó nagydobot verve.

Szöveg: *felpattant az ajtó és hangos zeneszóval bevonultak Csucusúék*

4. fejezet. 15. oldal

Íróasztal mögött nagy kövér liba ül felékszerezve, előtte áll Csucusu, Egbert és Bundás.

Szöveg: *az íróasztal mögött nagy kövér liba ült.*

5. fejezet. 17. oldal

Elegánsan öltözött ezüstróka magyaráz Egbertnek, Csucusunak és Bundásnak.

Szöveg: *önöknek fontos részt szánok a BárányTV műsorában*

6. fejezet. 20. oldal

Ez lehet a rulettes borítókép.

Szöveg: *Csucusu leült a rulett asztalhoz és elkezdett játszani*

7. fejezet. 22. oldal

Egbert és Csucusu előtt a földből kibújik egy vakond és beszél hozzájuk.

Szöveg: *éppen fel akartam önöket keresni*

8. fejezet. 25. oldal

Macskák és kutyák szállnak le bőröndökkel a vonatról.

Szöveg: *a vonatról leszálló énekkar nagy feltűnést keltett.*

9. fejezet. 28. oldal

A kirakatablakon keresztül látható, hogy egy borz és egy görény hangszereket (dobokat, trombitákat, stb.) rak be ládádba.

Szöveg: *kívülről jól megfigyelhették, amint egy borz és egy görény szorgalmasan csomagolnak különféle hangszereket*

10. fejezet. 31. oldal

Egy TV képernyőjén látszik, hogy egy macska nézi a polcon a levespor feliratú zacskókat, mellette áll egy szakállas kecske, aki mosolyogva egy pohár tejet nyújt felé.

Szöveg: ***Ebédre ma leves helyett igyon inkább kecsketejet!***

11. fejezet. 34. oldal

Egy rövid-szoknyás fekete bárány, hosszú fekete hajjal énekel. Távolabb egy asztal mögött ülhet a zsúri, az ezüstróka, Csucusu, Bundás, egy varjú, (csak távoli, kis fejek).

Szöveg: ***a csinos fekete bárány bánatos bégetéssel közkedvelt sanzont adott elő***

12. fejezet. 36. oldal

Egy pódiumon szemüveges, elegáns egér felolvasást tart. A padosorokban háttal egerek, patkányok stb. feje látszik hátulról.

Szöveg: ***Tisztelt barátaim, kedves rágcsáló társaim!***

13. fejezet. 39. oldal

Berohanó vaddisznó verőlegények felborítják a TV felvevő kamerákat és Jupiter-lámpákat.

Szöveg: ***három megtermett vaddisznó rontott be feldöntve a lámpákat és a felvevő kamerákat***

14. fejezet. 41. oldal

Az elegáns ezüstróka karonfogva távozik a fekete cicával. Csucusu megdöbbenve néz utánuk.

Szöveg: ***Fox elvisz magával Amerikába, igaz, drágám?***

15. fejezet. 43. oldal

Csucusu és a pirosszalagos cica a liftben állnak, amelynek éppen kezd az ajtaja becsukódni.

Szöveg: ***Pirci és Csucusu bennragadtak a liftben***

16. fejezet. 45. oldal

A fekete kandúr karnagy háttal áll és vezényel a macskákból álló kórusnak.

Szöveg: ***a karnagy intett és a Macskazene-kar rázendített***